ഉപനിഷത്തിലെ ഭക്തി

ഡോ.സുവർണ്ണനാലപ്പാട്ട് ട്രസ്റ്റ്

ഉള്ളടക്കം

- **കൃഷ്ണോപനിഷത്ത്**

1 ഹരിണം ശ്രീമഹാവിഷ്ണുസച്ചിദാനന്ദലക്ഷണം രാമചന്ദ്രം ദൃഷ്ട്വാ സർവ്വാംഗസുന്ദരം മുനയോ വനവാസിനോ വിസ്മിതാബഭൂവുഃ തംഹോചുര് നോഅവദ്യമവതാരാന്.തന്വൈ ഗണയന്തേ ആലിംഗാമോ ഭവന്തമിതി.ഭവാന്തരേ കൃഷ്ണാവതാരേ യൂയം ഗോപികാഭൂത്വാ മമാലിംഗഥ.അന്യേ അവതാരാ സ്നേഹി ന ഗോപാ ന സ്ത്രീശ്ചനോകുരു.അന്യോന്യവിഗ്രഹം ധാര്യം തവാംഗസ്പര്ശനാദിഹ ശാശ്വതം സ്പർശയിതാ അസ്മാകം ഗൃഹ്ണീമോ അവതാരാന്വയം

ത്രേതായുഗത്തില് മഹാവിഷ്ണുവിന്റെ സച്ചിദാനന്ദലക്ഷണങ്ങളോടെ സർവ്വാംഗസുന്ദരമായശ്രീരാമചന്ദ്രരൂപം ദർശിച്ച വനവാസികളായ മുനിമാര് വിസ്മിതരായിത്തീർന്നു.അവര്ക്ക് അനവദ്യസുന്ദരമായ ആ രൂപത്തെ ആലിംഗനം ചെയ്യ ണമെന്ന് ആഗ്രഹമുണ്ടായി.ശ്രീരാമന് ഏകപത്നീവ്രതക്കാരന്.മുനിമാരാകട്ടെ,സ്ത്രീകളും പുരുഷന്മാരുമുണ്ട്.അവരുടെ അഭിലാഷപൂർത്തീകരണത്തിനായി ,ജന്മാന്തരത്തില് ശ്രീകൃഷ്ണനായി അവതരിക്കുമ്പോള് മുനിമാരെല്ലാം ശ്രീ(സ്ത്രീ) രൂപ ത്തില് ഗോപികമാരായി ജനിക്കുക,അംഗസ്പർശനം,ആലിംഗനം,ചുംബനം ഇവകളാല് മോഹസാക്ഷാത്കാരം വരിക എന്ന വരം വനവാസികളും ഉത്തമയോഗികളുമായ മുനിമാര്ക്ക് നല്കി സുരതസമാനരസാനുഭൂതിസമാധിസുഖം അവ ര്ക്കു കൊടുക്കാനുമാണ് അമ്പാടിയിലെ ശ്രീകൃഷ്ണലീല.മുനിമാരുടെ സ്വയംവരത്തിന്റെ ഫലമാണ് വൃന്ദാവനരാസലീ ല.സ്വയംവരം മൂന്നുവിധമുണ്ട്.

1 ഇഛാസ്വയംവരം.ഉദാഃദമയന്തി. മുനിമാരുടേത് ഇഛാസ്വയംവരമാണ്.അവര് അനുരാഗപൂര്വം ഭഗവാനെ സ്വയം വരിച്ചതാണ്.

2.സവ്യവസ്ഥാസ്വയംവരം. ഉദാഃസീത,പാഞ്ചാലി,സത്യ. ഒരു വ്യവസ്ഥ പാലിച്ചാല് മാത്രമേ സ്വയംവരം നടക്കൂ.ആ വ്യവസ്ഥ പാലിക്കാന് കഴിവുളള വ്യക്തിയെ വധു ആദ്യമേ മനസാ വരിക്കുകയോ,പിതാവ് നിശ്ചയിക്കുകയോ ചെയ്തി ട്ടുണ്ട്. അനുരാഗം തോന്നിയിട്ടുണ്ട്.വ്യവസ്ഥ പാലിക്കലും അനുരാഗവും രണ്ടും വേണം.

3.ശൌര്യശുല്കസ്വയംവരം.ഉദാഃസുഭദ്ര. ശൂരനായ നായകന് നായികയെ കൊണ്ടുപോകുന്നു.കന്യകക്ക് നായകനില് അനുരാഗം വേണം. രുഗ്മിണിയുടേതും ഇത്തരം സ്വയംവരമാണ്.രാധാകൃഷ്ണന്മാരുടേത് പരസ്പരം ഇഛാസ്വയംവരമാ ണ്. പൂർണ്ണപരസ്പരാനുരാഗമാണ്.ശാണ്ഡില്യഭക്തിസൂത്രത്തില് ഗോപികമാരെ പ്രത്യക്ഷത്തില് അബലകളെന്നും അ ജ്ഞാനികളെന്നും തോന്നുമെങ്കിലും അവര് ഏറ്റവും ജ്ഞാനികളായ മുനിമാരാണ്. യോഗയോഗീശ്വരനായ കൃഷ്ണനെ പ്രാപിക്കാനായി മാത്രം ജനിച്ച യോഗീശ്വരരാണ്,അവര്ക്കതല്ലാതൊരു കര്മ്മ ബന്ധവും ബാക്കിയില്ല എന്നു കാണാം. ഭാഗവതവും ദേവസമൂഹം ഗോപികളായി ജനിച്ചു എന്നു പറയുന്നുണ്ട്. ദേവ,മുനി,യോഗിഗണങ്ങള്, സത്വഗുണം,തപസ്സ്, ജ്ഞാനം,ഭക്തി,ഇവകളാല് ഭഗവദ്സ്വരൂപം തന്നെയായി തന്മയീഭവിച്ചവരാകയാലാണ് പരസ്പരം ഇഛാസ്വയംവര രീതിയില് പ്രേമഭക്തിഭാവത്തില് വൃന്ദാവനലീല സാദ്ധ്യമായത്.

2. രുദ്രാദീനാം വചഃശ്രുത്വാ പ്രോവാച ഭഗവാന് സ്വയം

അംഗസംഗം കരിഷ്യാമി ഭവദ്വാക്യം കരോമ്യഹം

രുദ്രാദികളായ മുനിമാരുടെ വാക്കുകേട്ട് ഭഗവാന് പറഞ്ഞുഃ-ഞാന് തന്നെ നിങ്ങള്ക്ക് അംഗസംഗം നല്കി നിങ്ങളുടെ വാക്ക് പാലിക്കുന്നതാണ്.സത്യസങ്കല്പരായ അവരുടെ വാക്കു പിഴക്കാതിരിക്കാന് ,ഭഗവാന് അത് സത്യമാക്കി.പൂർവ്വ ജന്മസുകൃതത്താല് പ്രാരബ്ധമൊന്നും അവശേഷിക്കാത്ത യോഗികള് ഗോപിമാരായി ജനിച്ച് യാതൊരു തപസ്സും ചെയ്യാതെത്തന്നെ ഭഗവദ്സംഗം സാധിച്ചു എന്ന് അറിവില്ലാത്തവരെക്കൊണ്ട് പറയിക്കുമാറ് നിഷ്ക്രിയരും നിഷ്കാമരു മായി കാമികളെപ്പോലെ ജീവിച്ച് ഭഗവദ്തന്മയത നേടി. അവരെ പ്രാപിക്കാനുളള ഇഛയോടും അവരിലുളള പരമപ്രേ മത്തോടും കൂടി ഭഗവാനനുഷ്ഠിക്കുന്ന വരദാനമെന്ന കര്മ്മമാണ് -തനിക്കുതന്നെ അരുളുന്ന അഭീഷ്ടസിദ്ധിയാണ്-വൃന്ദാ വനലീല. ഭക്തഹൃദയത്തില് വാണ് അവരോട് സംവദിക്കാനും സംഗമിക്കാനുമുളള ഭഗവാന്റെ അഭീഷ്ടസിദ്ധിയാണത്.

3.മോദിതാസ്തേ സുരാ സര് വ്വേ കൃതകൃത്യാധുനാവയം

യോഗന്ദഃപരമാനന്ദോയശോദാ മുക്തിമോഹിനി

4.മായാ സാ ത്രിവിധാ പ്രോക്താ സത്വരാജസതാമസീ

പ്രോക്താ ച സാത്വികീ രുദ്രേ ഭക്തേ ബ്രഹ്മണി രാജസി

5.താമസീ ദൈത്യപക്ഷേഷു മായാ ത്രേതാ ഹ്യദാഹൃതാ

അജേയാ വൈഷ്ണവീമായാ ജപ്യേന ച സുതാപുരാ

6.ദേവകീ ബ്രഹ്മപുത്രാ വാ യാ വേദൈരുപഗീയതേ

നിഗമോ വാസുദേവോയോ വേദാര്ത്ഥം കൃഷ്ണരാമയോഃ

ദേവന്മാരെല്ലാം ഭഗവാന്റെ വാക്കുകേട്ട് ആനന്ദതുന്ദിലരായി കൃതകൃത്യരായി .ആനന്ദരൂപികളായ അവര് പരമാനന്ദാനുഭവത്തിനായി അവതരിച്ചു. മുക്തി(പഴയ ജന്മത്തിലെ ശബരി) യശോദയായി.മുക്തിക്ക് സംസാരബന്ധങ്ങളില്ല. എന്നിട്ടും അവള് നന്ദഗൃഹത്തില് ഗേഹിനിയായി ജനിച്ചു. മമതാപാശങ്ങളുള്ളവളെന്നപോലെ ,കുടുംബനാഥയും ഭാര്യയും അമ്മയുമായി വാണു. ഗേഹമെന്നപദം ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത് ശ്രദ്ധേയമാണ്.ഗകാരം ഗന്ധര് വ്വനേയോ ഗണേശനേയോ കുറിക്കുന്നു. ഗേഹമെന്നാല് ഇവരിലൊരാളെയോ രണ്ടുപേരേയുമോ പൂജിക്കുന്ന ഇടമാണ്.

ഗോ ഗണേശേ ച നാകേച വിയത്യപി പുമാനയം

ഗഃസുകുമരൌ സമാഖ്യാതൌ ഗായത്രീ ഗീതയോ പുമാന്

ഗന്ധര് വ്വേ ചാപിഗഃവ്യാതോ ഗായകേ ചാഭി യേവത്

പശുക്കള്,ഗണപതി,ആകാശസഞ്ചാരിയായ നാദബ്രഹ്മ(മേദിനി)പുരുഷന്,ഗായത്രി,ഗീത,ഗന്ധര് വ്വന്,ഗായകര്-ഇവരുടെ നിത്യവാസസ്ഥലവും പൂജാസ്ഥാനവുമായ ഗോലോകമെന്ന ഗോകുലത്തിന്റെ ഗേഹിനി(ഗൃഹനാഥ)ആയിട്ടാണ് മുക്തിയുടെ ജനനം. കുലം എന്നാല് വംശം. എങ്ങും വ്യാപിക്കുന്ന നാദബ്രഹ്മമെന്നും അതിനര്ത്ഥമുണ്ട്. എല്ലാം തികഞ്ഞ ലക്ഷണമൊത്ത വീണയുടെ ഉടലിനെ (കോളംബകം,ഗോളംബകം)വര്ണ്ണിക്കുമ്പോള്, കുലസംസ്ത്യാനേ (കുലത്തെ അഥവാ നാദത്തെ വിസ്തരിച്ച് എങ്ങും വ്യാപിപ്പിക്കുന്നത്)എന്നു പറയുന്നത് അതുകൊണ്ടാണ്. വീണയുടെ തന്ത്രികള്പോലെയാണ് മനുഷ്യശരീരത്തിലെ നാഡീതന്ത്രികളെന്നതുകൊണ്ട് നാദാനുസന്ധാനയോഗ ശാസ്ത്രത്തില്, കുലകുണ്ഡലിനി ,കൌലിനി മുതലായ പദങ്ങളുപയോഗിക്കുന്നു. മനുഷ്യശരീരമാണ് ലക്ഷണമൊത്ത ദൈവീവീണ. കുണ്ഡലിനി ഉണര്ന്നാല്,നാദാനുസന്ധാനയോഗമായി. യശസ്സ് തരുന്നവളും (യശോ ദാ)ധരിക്കുന്നവളുമായ (യശോധര) മുക്തി നാദത്തിന്റെ അവതാരമായ ദൈവീവീണയെ (കൃഷ്ണശരീരത്തെ)വളര്ത്തുന്ന,ലാളിക്കുന്ന ആദ്യഗുരുവായി.

സാത്വികി,രാജസി,താമസി എന്ന് ത്രിവിധയായി,ഗുണാതീതയുമായി,ജയിക്കാനാവാത്ത വൈഷ്ണവീമായ ദേവകിയായി അവതരിച്ചു. ബ്രഹ്മപുത്രയായ ദേവകിയാണ് വേദമെന്ന് പുകഴ്ത്തപ്പെട്ട വൈഷ്ണവീമായ.വസുദേവന് നിഗമമാണ്. ആഗമനിഗമരൂപമായ വേദങ്ങളുടെ സാരം(അര്ത്ഥം)ആണ് രാമനും കൃഷ്ണനും.

7.സ്തൂവതേ സതതം യസ്തു സോ അവതീര്ണ്ണേ മഹീതലേ

വനേ വൃന്ദാവനേ ക്രീഡന് ഗോപഗോപീസുരൈഃസഹഃ

8.ഗോപ്യോ ഗാവ ഋചസ്തസ്യ യഷ്ടികാ കമലാസന

വംശസ്ഥ ഭഗവാന് രുദ്രഃശൃംഗമിന്ദ്രോ സ ഗോസുരഃ

9.ഗോകുലം വനവൈകുണ്ഡം തപസാസ്തത്ര തത്ര തേ

ദ്രുമാലോഭക്രോധാദയോ ദൈത്യാകലികാലസ്തിരസ്കൃതം

ഭൂമിയിലെ വനവൈകുണ്ഡത്തില് വൃന്ദാവനത്തില്, ഗോകുലത്തില്, ഗോപീഗോപസുരന്മാരോടുകൂടി, രാമകൃഷ്ണന്മാര് സതതം സ്തുതിക്കപ്പെട്ടവരായി അവതരിച്ചു. ഗോക്കളും ഗോപരും വേദമന്ത്രങ്ങളായ ഋക്കുകള്, കൃഷ്ണന് ആ ഋക്കുകളുടെ അര്ത്ഥം,-വാഗര്ത്ഥംപോലെ ചേര്ന്നിരിക്കുന്ന ശിവശക്തിമാരാണവര്.ബ്രഹ്മാവ് യഷ്ടി.(യജ്ഞമെന്നും കാലിക്കോലെന്നും രണ്ടര്ത്ഥം).രുദ്രനാണ് വംശം(വേണു,മുളങ്കുഴല്,മാനവവംശവും ഇതരവംശങ്ങളും).ഭക്തരായ രുദ്രരില്,സംഗീതരൂപമായി സാത്വികീമായ ഇരിക്കുന്നു.ഇന്ദ്രനാണ് ശൃംഗം(കൊമ്പ് എന്ന സംഗീതോപകരണം). ശൃംഗാരമെന്ന മന്മഥവികാരം കൂടുതലുള്ളതിനാലാണ് ശൃംഗനാമം.ഇങ്ങനെ പ്രധാനപ്പെട്ട് മൂന്നുദേവന്മാര് സംഗീതോപകരണങ്ങളായി നാദബ്രഹ്മമായ ഭഗവാനെ അകമ്പടി സേവിച്ചു.യഷ്ടി,വേണു,ശൃംഗമെന്നിവയുടെ പക്കമേളം അനുഗമിക്കവേ,ഭഗവാന് ഗോപികമാരായ ഋക്കുകളെ സാമസംഗീതമാക്കി വിസ്തരിച്ച് രാഗരാഗിണീരൂപമാക്കി. സാന്ത്വസാമപ്രയോഗേ- അത്യന്തമധുരമായ സാന്ത്വനവാക്കാണ് സാമപ്രയോഗത്തിലുപയോഗിക്കുന്നത്. സംഗതവും (മനസ്സിനുചേരുന്നത്) ഹൃദയംഗമവും ശ്ലീലവും(ശ്രീകരം)സുനൃത്തവും (കേട്ടവര്ക്കെല്ലാം ആനന്ദനൃത്തം വെക്കാന് തോന്നുന്നത്)സ്പഷ്ടവുമായ വാക്കാണ് സംഗീതമായി ഗോകുലത്തില് ജനിച്ചത്. ഗതിഗമകശീല(ഋ ഗതൌ)മുള്ള ഋക്കുകളെ സമ്യക്കായി (വഴിപോലെ പൂജിതവും പ്രസിദ്ധവുമായി) സംഗീതമായി സാമമായി വ്യാപിപ്പിച്ചു. ഗോകുലം അങ്ങനെ വനവൈകുണ്ഠമായി. അവിടത്തെ ഓരോ വൃക്ഷവും ഓരോ പുല്ലും ഓരോ ജീവനും ഓരോ താപസനും ഋഷിയും ദേവനും ദേവിയുമാണ്. ഈശ്വരാംശമല്ലാതൊന്ന് ഗോകുലത്തിലില്ല.ലോഭം,ക്രോധം മുതലായ താമസഗുണങ്ങള് ദൈത്യരായി മനുഷ്യമനസ്സില് ജനിച്ചാല്പോലും കലികാലത്തില് ഭഗവന്നാമോച്ചാരണകീര്ത്തനസ്മരണാദികളാല് തത്ക്ഷണം നശിച്ചുപോകുന്നു. ഭക്തിയോഗത്തിന്റെ മനോഹാരിത അതിലാണ്.

10 ഗോപരൂപോ ഹരിഃസാക്ഷാത് മായാവിഗ്രഹധാരണ

ദുര്ബ്ബോധം കുഹകം തസ്യ മായയാ മോഹിതാ ജഗത്

11.ദുര്ജ്ജയാസാ സുരൈസവൈര് ഋഷ്ടിരൂപോ ഭവേദ്വിദഃ

രുദ്രോയേനകൃതോവംശസ്തസ്യമായാ ജഗത്കഥം

12.ബലം ജ്ഞാനം സുരാണാം വൈ തേഷാം ജ്ഞാനം ഹൃതം ക്ഷണാത്

ശേഷനാഗോ ഭവേദ്രാമഃകൃഷ്ണോ ബ്രഹ്മൈവ ശാശ്വതം

ഹരി മായാവിഗ്രഹരൂപിയായി ഗോപബാലനായി സാക്ഷാത്തായി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. ജഗത്ത് മുഴുവനും അവന്റെ മായയില് മോഹിതമായി. അതിന്റെ രഹസ്യം ആരാലും അറിയാവതല്ല. അതിനെ ജയിക്കാനും സാദ്ധ്യമല്ല. ബ്രഹ്മാവിനെ കാലിക്കോലും രുദ്രനെ ഓടക്കുഴലുമാക്കിയ ശക്തിയെ ആരു ജയിക്കും. ദേവന്മാരുടെ ജ്ഞാനശക്തിയെപ്പോലും ക്ഷണനേരത്തേക്ക് ഹരിയുടെ മായ ഹരിച്ചുകളഞ്ഞു. കൃഷ്ണന് ശാശ്വതമായ ബ്രഹ്മംതന്നെയാണ്. ബലരാമനാകട്ടെ, ശേഷനാഗവുമാണ്.

13 അഷ്ടാവഷ്ടസഹധ്യേദ്വേ ശതാവിദ്യഃസ്ത്രിയസ്തഥാഃ

ഋചോപനിഷദസ്താവൈബ്രഹ്മരൂപാ ഋചഃസ്ത്രിയഃ

14.ദ്വേഷചരാണൂരമല്ലോയം മത്സരോമുഷ്ടികോജയഃ

ദര്പ്പഃകുവലയാപീഢോഗര് വ്വോരക്ഷഃഖഗോബകഃ

15 ദലാ സാ രോഹിണീമാതാ സത്യഭാമാധരേതിവൈ

അഘാസുരോ മഹാവ്യാധിഃകലിഃകംസഃസ ഭൂപതി

16.ശമോമാത്രഃസുദാമാച സത്യാക്രൂരോദ്ധവോദമഃ

യഃ ശംഖഃ സ സ്വയം വിഷ്ണുര് ലക്ഷ്മീരൂപോ വ്യവസ്ഥിതഃ

17.ദുഗ്ദ്ധസിന്ധൌ സമുത്പന്നാ മേഘഘോഷസ്തു സംസ്മൃതഃ

ദുഗ്ദ്ധോദധിഃകൃതസ്തേന ഭഗ്നാ കാണ്ഡ ദധിഗ്രഹഃ

18.ക്രീഢതേ ബാലകോഭൂത്വാദധിഗ്രഹഃപൂര് വ്വവത്

സുമഹോദണ്ഡൌ സംഹാര്ത്ഥം ശത്രൂണാം രക്ഷണായ ച സംസ്ഥിതഃ

പതിനാറായിരത്തെട്ടു കൃഷ്ണപത്നിമാര് വേദോപനിഷത്തുക്കളിലെ ഋക്കുകളുടെ അവതാരമാണ്. അവയുടെ സാരാര്ത്ഥമാണ് ഋക്കുകളുടെ പതിയായ കൃഷ്ണന്. അവര് ബ്രഹ്മസ്വരൂപിണികള്,കൃഷ്ണസ്വരൂപിണികള്. (അര്ദ്ധനാരീശ്വരത്വം). വേദമന്ത്രം അര്ത്ഥത്തില്നിന്ന് ഭിന്നമല്ല. ഋക്കും സാമവും ബ്രഹ്മം തന്നെ. ദ്വേഷം ചാണൂരമല്ലനും മത്സരം മുഷ്ടികനും. ദര്പ്പം കുവലയാപീഢം,ആകാശചാരിയായ ഗര് വ്വം ബകന്,ദയ രോഹിണീമാതാവ്,ധര (ഭൂമി) സത്യഭാമ, അഘാസുരന് മഹാവ്യാധി,കലി കംസന്, ശമം സുദാമാവ്, സത്യം അക്രൂരന്,ദമം ഉദ്ധവന്,ശംഖം സ്വയം വിഷ്ണുതന്നെ.കാരണം ശംഖം ലക്ഷ്മീസ്വരൂപമെന്ന് വ്യവസ്ഥ ചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ലക്ഷ്മിയോടൊപ്പം സമുദ്രത്തില്നിന്നുജനിച്ച നാദബ്രഹ്മരൂപമാണത്. പാല്ക്കടലില് പണ്ടു താന്തന്നെ മന്ഥനക്രിയ ചെയ്തു ക്രീഡിച്ചതിന്റെ ഓര്മ്മയായി തൈര്ക്കുടവും പാല്ക്കുടവും ഉടച്ച് ഭഗവാന് അമ്പാടിയിലെങ്ങും പാലൊഴുക്കി. അതില് ശംഖുലക്ഷ്മിയുമായി രാധയുമായി ക്രീഡിച്ചു. ശത്രുശിക്ഷണം,സാധുരക്ഷണം ഇവക്കാണ് ബാലകരൂപത്തിലുള്ള ഈ ക്രീഡാമഥനവും. മുക്തിയാകുന്ന അമ്മയുടെ മടിയില്ക്കിടന്നു കളിച്ച്, സ്തനങ്ങളിലെ പാലാഴിമധുരം നുകര്ന്നു വളര്ന്നു. കാമിനിമാരായ മുനിമാരുടെ അനുരാഗഭക്തിപ്പാലാഴിയിലെ പ്രണയമധുരം നുകര്ന്ന് അവരുടെ മാറിലേക്കുചാഞ്ഞ് രതിസുഖത്തില് മയങ്ങി. പശുക്കളുടെ പാലുമുട്ടിക്കുടിച്ച് അവയിലും വാത്സല്യമധുരം ചുരത്തി. ഗര്ഭോദകശായിയായ കുഞ്ഞ് നരരൂപത്തില് ചെയ്ത ലീലയാണ് ഗോകുലത്തില് കണ്ടത്. പ്രേമത്തെ ശുദ്ധമായി ആസ്വദിക്കുന്ന സുഖം ഗഹനമായ ബ്രഹ്മാനന്ദത്തിന്റെ ആനന്ദപ്പാലാഴിയില് അനന്തശയ്യയില്,യോഗനിദ്രയില് നാരായണരൂപത്തിലും ഭുജിക്കുന്നു.നരനാരായണരൂപത്തിലുള്ള ലീലയാണ് ഇവിടെ കാണുന്നത്.

19.കൃപാര്ത്ഥേ സര് വ്വഭൂതാനാം ഗോപ്താരം ധര്മ്മമാത്മജം

യത് സ്രുഷ്ടമീശ്വരേണാസീത്തച്ചക്രം ബ്രഹ്മരൂപധൃക്

20.ജയന്തീസംഭവോവായുഃശ്ചാമരോ ധര്മ്മസംജ്ഞിതഃ

യസ്യാസനജ്വലനാഭാസഃഖഡ്ഗരൂപോ മഹേശ്വരഃ

സകലഭൂതങ്ങളിലുമുള്ള ദയകൊണ്ട് ,ധര്മ്മസംരക്ഷകനായി, ഗോപാത്മജനായി ജനിച്ച കൃഷ്ണന്റെ കയ്യില് ബ്രഹ്മരൂപമായി, ശിവനാല് സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട ശ്രീചക്രം കാണപ്പെടുന്നു.

ശംഖം ലക്ഷ്മി-നാദം.

ബ്രഹ്മം വിഷ്ണു-വ്യാപനശീലം

അതുരണ്ടും ചേര്ന്ന ശ്രീചക്രം നാദബ്രഹ്മം.ഈ അര്ദ്ധനാരീശ്വരരൂപം ,ശിവശക്തിരൂപം സൃഷ്ടിച്ചതോ ശിവനും. ലക്ഷ്മിയേയും വിഷ്ണുവേയും കൂട്ടിയിണക്കിയത് ശിവനാണ്. നാദവും പ്രകാശവുമാണ് ശംഖചക്രങ്ങള്. നാമരൂപാത്മകപ്രകൃതിയുടെ (പ്രപഞ്ചം) പ്രതീകമാണവ.ചക്രം സുദര്ശനമായ പ്രപഞ്ചമെന്ന ശ്രീരൂപം. വായു വൈജയന്തി. ധര്മ്മം ചാമരം. മഹേശ്വരന് ഉജ്ജ്വലിക്കുന്ന പ്രകാശിക്കുന്ന നാന്ദകമെന്ന വാള്.

21.കശ്യപോലൂഖലാഖ്യതോ രജ്ജുര്മ്മാതാദിതിസ്തദാ

ചക്രശംഖം ചസംസിദ്ധിഃബിന്ദു ച സര് വ്വമൂര്ദ്ധ്നി

22.യാവന്തി ദേവരൂപാണി വദന്തി വിബുധാഃജനാഃ

നമന്തി ദേവരൂപേഭ്യഃഏവമാദി നസംശയഃ

23.ഗദാ ച കാലികാ സാക്ഷാത് സര് വ്വശത്രുനിബര്ഹിണീ

ധനുഃശാര്ങം സ്വമായാ ച ശരത്കാലഃസുഭോജനഃ

കശ്യപനാണ് ഉരല്,അദിതി അതില് കെട്ടിയ കയറ്. ശംഖചക്രങ്ങളാകുന്ന സംസിദ്ധിക്ക് ഉപരി ബിന്ദുസ്ഥാനം. സര് വ്വോപരി അനുസ്വാരം പോലെ,ആകാശംപോലെ, സുവര്ണ്ണബിന്ദുവായി ഛത്രം (കുട).ഏതെല്ലാം വേദരൂപങ്ങളെ വിബുധന്മാര് പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടോ, അതെല്ലാം ഗോകുലത്തില് നിസ്സംശയം വര്ത്തിക്കുന്നു. സകലശത്രുസംഹാരിണിയായ കൌമോദകീഗദ കാളികാദേവിയാണ്. ശാര്ങധനുസ്സായും ശരങ്ങളായും സ്വമായകൊണ്ട് സര് വ്വഭക്ഷകനായ കാലനാണ് വന്നുജനിച്ചത്.

24 അബ്ജകാണ്ഡം ജഗത്ബീജഃധൃതാ പാണൌ സ്വലീലയാ

ഗരുഡോ വാ ഭാണ്ഡീരഃസുദാമാ നാരദോ മുനിഃ

25.വൃന്ദാ ഭക്തിഃക്രിയാ ബുദ്ധിഃസര് വ്വജന്തുപ്രകാശിനീ

തസ്മാന്നഭിന്നം നാഭിന്നമാഭിര്ഭിന്നോനവൈ വിഭുഃ

26.ഭൂമാമുദ്ധാരിതം സര് വ്വം വൈകുണ്ഠസ്വര്ഗ്ഗവാസിനം

സര് വ്വതീര്ത്ഥഫലം ലഭതേ യേവവേദദേഹബന്ധാദി മുച്യതേ .ഇത്യുപനിഷത്.ഹരി ഓം തത് സത്.

ജഗത്ബീജമായ അബ്ജകാണ്ഡം ഭഗവാന് കയ്യിലെടുത്ത ലീലാപത്മം. ഗരുഡനാണ് ഭാണ്ഡീരകവൃക്ഷം. സുദാമാവാണ് നാരദമുനി.വൃന്ദ(തുളസി)ഭക്തി. ക്രിയാശക്തി സകല ജീവാത്മാക്കളേയും പ്രകാശിപ്പിക്കുന്ന ബുദ്ധിശക്തി. ഇവയില്നിന്നെല്ലാം ഭിന്നമോ അഭിന്നമോ എന്നു പറയാനാവാത്ത ബ്രഹ്മമാണ് ഭഗവാന്.ഭൂമിയിലും സ്വര്ഗ്ഗത്തിലും വൈകുണ്ഠത്തിലുമുള്ള സകലവും ഭഗവാനാണ്.ഭഗവാനല്ലാതെ മറ്റൊന്നുമില്ല. ഭൂമാവെന്ന് ഛാന്ദോഗ്യം പറയുന്ന ഈ സര് വ്വോത്തമമായ ബ്രഹ്മജ്ഞാനം കൊണ്ട് സര് വ്വതീര്ത്ഥഫലം ലഭിക്കും.മറ്റൊരു തീര്ത്ഥാടനത്തിന്റെ ആവശ്യമില്ല. സംസാരബന്ധമുക്തി ബ്രഹ്മജ്ഞാനം കൊണ്ടേ ലഭിക്കയുള്ളൂ.

മുക്തി യശോദാ,ഭക്തി വൃന്ദാ(വന),ദുര്ഗ്ഗ ക്രിയാശക്തിയായ ബുദ്ധിശക്തി, ഇതുമൂന്നും ചേര്ന്ന ഗുണാതീതയായ പരാശക്തി രാധ. അമ്മയും ഗുരുവും കാമിനിയും സോദരിയും സുഹൃത്തുമായി പൌരുഷത്തെ സ്ത്രൈണശക്തി കണ്ണിലെ കൃഷ്ണമണിപോലെ സംരക്ഷിക്കുന്നു. സ്നേഹിക്കുന്നു,ആനന്ദിപ്പിക്കുന്നു.(മറിച്ചും).പുരുഷപ്രകൃതികളുടെ പരസ്പരപൂരക സംയോ

ഗമാണ് ഇന്ദ്രിയങ്ങളിലൂടെയും അതീന്ദ്രിയമായും നാം അറിയുന്നതും അനുഭവിക്കുന്നതും എല്ലാം. ഇതാണ് രാധാകൃഷ്ണ തത്വം.സമ്പൂര്ണ്ണപുരുഷോത്തമനാണ് കൃഷ്ണനെങ്കില്, അവന്ന് സര് വ്വാത്മനാ യോജിച്ച ഒരേ ഒരു സ്ത്രൈണഭാവമാണ് രാധ. അവര് രണ്ടല്ല. ഒന്നാണ്. ഭക്തിയോഗം,നാദലയയോഗമെന്നിവയിലൂടെയുള്ള അന്വേഷണത്തിലാണ് രാധോപ നിഷത്തും കൃഷ്ണോപനിഷത്തും നാദബിന്ദൂപനിഷത്തും പെടുന്നത്.

കൃഷണ്ന് രാധയില്നിന്നോ രാധ കൃഷ്ണനില്നിന്നോ ഒന്നും പ്രതീക്ഷിക്കുന്നില്ല. പക്ഷേ പരസ്പരം എല്ലാം കൊടുക്കുന്നു. എല്ലാമറിയുന്നു.പ്രേമിക്കലൊരു ക്രിയയല്ല. ക്രിയയില് നിഷ്ഠ,നിയമം,സാധന,ആചാരങ്ങളിവയുണ്ട്,ദ്വന്ദ്വമുണ്ട്. ഒന്നായ രാധാകൃഷ്ണന്മാരില് പ്രേമം ഇങ്ങനെയൊരു ക്രിയയല്ല. അവര് പ്രേമം തന്നെയാണ്. പ്രേമസ്വരൂപതയിലാണ് തന്മയീ ഭാവത്തിന്റെ അദ്വൈതാനുഭവം,സമാനഗുണത,സഹൃദയത്വം.ഇങ്ങനെ മറ്റൊന്നിനുമല്ലാത്ത ,പരമാനന്ദാനുഭൂതി മാത്ര മായ പ്രണയത്തെ ഭക്തി എന്നു പറയുന്നു. ഭഗവാനും ഭക്തനും പരസ്പരം പ്രണയിക്കുകയല്ല. പ്രണയസ്വരൂപതയില് പരസ്പരം തന്മയീഭവിച്ച് ഒന്നായിത്തീരുകയാണ്. അവര്ക്കിടയില് മതിലുകളില്ല. അത്തരം അനുരാഗതന്മയത ദുര്ല്ല ഭമാണ്,അനനുകരണീയമാണ്. അനുപമമാണ്.എന്നാലും അസാദ്ധ്യമല്ല. രാധാകൃഷ്ണന്മാരുടെ ഗുരുകുലത്തില്നിന്ന് ,അവരുടെ ജീവിതകാലത്തുതന്നെ അവരെ ശരിക്കറിഞ്ഞ ഒരു ശിഷ്യനേ ഉണ്ടായുള്ളു-ഉദ്ധവന്. ഉദ്ധവനെ മാത്രമാണ് രാധയെ കാണാനും പരിചയപ്പെടാനും ഗോകുലത്തിലേക്ക് ഭഗവാനയച്ചത്. തന്റെ സന്ദേശം വരുംതലമുറക്ക് പരിച യപ്പെടുത്താനും പഠിപ്പിക്കാനും അദ്ദേഹത്തെയാണ് തെരഞ്ഞെടുത്തത്. രാധക്കോ കൃഷ്ണനോ തുല്യരായി കൃഷ്ണന്റെ ജീവിതകാലത്തുപോലും ആരുമുണ്ടായില്ല.കൃഷ്ണന്റെ മക്കളാരും കൃഷ്ണന്റെ സന്ദേശം പരത്താനായി കൃഷ്ണന്റെ കാലശേഷം ജീവിച്ചിരുന്നിട്ടില്ല.ഉപശ്ലോകനൊഴിച്ച്. ഉപശ്ലോകനാകട്ടെ,കൃഷ്ണന്റെ മഥുരയിലെ ജീവിതബാല്യത്തില് കുബ്ജയിലണ്ടായ മകനാണ്.അഷ്ടപത്നിമാരലുണ്ടായവനല്ല. നാരദശിഷ്യനായി, സാതത്യയോഗം പഠിപ്പിക്കാനും കൃഷ്ണസന്ദേശം പര ത്താനും ഉപശ്ലോകനാണ് ഭാഗ്യമുണ്ടായത്.

കൃഷ്ണന്റെ മാര്ഗ്ഗം നാമാരെന്ന് നമ്മെ ഓര്മ്മിപ്പിക്കാന്മാത്രമാണ്. അതൊരുതരം വെളിപാടാണ്. എന്നുവെച്ചാല്, പെട്ടെന്നുണ്ടാവുന്ന ഒരു ബോധപ്രകാശം. ഉപനിഷദ്ഋഷിമാര്ക്കുണ്ടായപോലെ ഒരു ഉള്വിളി,ദര്ശനം. ആചാരവും ക്രിയയും അനുകരണവും നിയമവുമെല്ലാം സ്മൃതിയാണ്. നഷ്ടപ്പെട്ടത് വീണ്ടെടുക്കലാണ്. ഗീത ഉപദേശിക്കുമ്പോള്, അര്ജ്ജുനന് ആ സ്മൃതി വീണ്ടെടുത്തുകൊടുക്കാനുള്ള ശ്രമമാണ് ഭഗവാന്റേത്. ഒന്നും നമുക്ക് നഷ്ടപ്പെട്ടിട്ടില്ല,എല്ലാം നമ്മില്ത്തന്നെയുണ്ട് എന്നാമ് കൃഷ്ണന്റെ സന്ദേശം. എല്ലാം ശാശ്വതമായി നമ്മില്ത്തന്നെയുണ്ട്. ഉള്ളിലേക്ക് ചുഴിഞ്ഞുനോക്കു ക,ദര്ശിക്കാം.കേള്ക്കാം, അറിയാം. ഓര്മ്മയില്ലെങ്കില് ഓര്മ്മിച്ചെടുക്കാനുള്ള മാരഗ്ഗങ്ങള്സ്വീകരിക്കുക.

ജ്ഞാനം(പ്രകാശം ,നിത്യം) സദാ എന്നിലുണ്ട്. ഞാനെന്നു കൃഷ്ണന് പറയുമ്പോള് അത് ചെറിയ ഒരു വ്യക്തിപരമായ അഹമല്ല. എല്ലാ ചെറിയ അഹങ്ങളിലും വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്ന വിശ്വരൂപമായ കോസ്മിക് നാദബ്രഹ്മമാണ്.ഞാനെന്ന് ബാലനായ കൃഷ്ണനുച്ചരിക്കുമ്പോള്ത്തന്നെ ,ഇത് ഗ്രഹിച്ചും ഗ്രഹിപ്പിച്ചും ഗുരുവുംശിഷ്യയും കാമിനിയും ആയി ഒന്നിച്ചുകളിച്ചു നടന്നവളാണ് അര്ദ്ധാംഗിനിയായ രാധ. അവിടെ പ്രണയം മാംസനിബദ്ധമല്ല. മധുരവും മനോഹരവും ഗഹനവും ഗംഭീരവും സുദുര്ല്ലഭവുമായ ആത്മാനുഭൂതിയാണ്.

- **രാധോപനിഷത്ത്**

ഓം പൂര്ണ്ണമദഃപൂര്ണ്ണമിദം പൂര്ണ്ണാദ് പൂര്ണ്ണമുദച്യതേ

പൂര്ണ്ണസ്യ പൂര്ണ്ണമാദായ പൂര്ണ്ണമേവാവശിഷ്യതേ

ഓം ശാന്തിഃ ശാന്തിഃ ശാന്തിഃ

ദേവീഭാഗവതത്തില് പഞ്ചവിധപ്രകൃതികളില് ഒന്നാണ് രാധ. ദുര്ഗ്ഗ,രാധ,ലക്ഷ്മി,സരസ്വതി,സാവിത്രി ഇവരാണ് പഞ്ചപ്രകൃതികള്. പഞ്ചപ്രാണസ്വരൂപിണിയും പഞ്ചപ്രാണങ്ങളുടെ അധിഷ്ഠാനദേവതയും മഹാസുന്ദരിയുമാണ് രാധ. കൃഷ്ണപ്രാണാധികപ്രിയ,സര് വ്വസൌഭാഗ്യമാനിനി, ഗുണകാന്തികളില് കൃഷ്ണതുല്യ, വാമാര്ദ്ധാംഗ സ്വരൂപി

ണി,സനാതനി,രാസക്രീഡേശ്വരി,സുരസിക,ഗുണാതീത,നിരാകാര,നിഷ്കാമ,നിരീഹ,ബ്രഹ്മരൂപിണി, നിരഹങ്കാര, ആഹ്ലാദരൂപിണി,ഗൌരവക്കാരി-ദേവീഭാഗവതം രാധക്ക് കൊടുത്ത വിശേഷണങ്ങളാണിവ. വേദോക്തധ്യാനം കൊണ്ടുമാത്രമേ അവളെ ധ്യാനിക്കാനാവൂ. അങ്ങനെ ധ്യാനിച്ചിട്ടുപോലും ദേവേന്ദ്രനോ മുനിമാര്ക്കോ കാണാന് സാധിക്കാഞ്ഞവളാണ് രാധ. തീയിനുപോലും ദഹിപ്പിക്കാനാവാത്ത അഗ്നിസദൃശമായ ആടയാഭരണങ്ങളണിഞ്ഞ് കോടിസൂര്യപ്രഭയാര്ന്ന് ഗോലോകത്തില് വസിക്കുന്ന രാധ വരാഹകല്പ്പത്തില് വൃഷഭാനുപുത്രിയായി അവതരിച്ചു. അവളുടെ പാദസ്പര്ശം കൊണ്ട് ഭൂമി പരിപാവനമായി. ബ്രഹ്മാവ് പോലും കാണാത്ത അവളെ ഗോപന്മാരെല്ലാം കണ്ണുകളിരെ കണ്ടു. ഗോകുലത്തില് ജനിച്ച ബ്രഹ്മാവ് പണ്ട് അവളെ കാണാനായി 60000 കൊല്ലം തപസ്സുചെയ്തതിന്റെ ഫലമായി ദ്വാപരയുഗത്തില് ശ്രീകൃഷ്ണവക്ഷസ്സില് ആകാശത്തിലെ മിന്നല്ക്കൊടി പോലെ വാഴുന്ന അവളെ കണ്ടു. . കാര്ത്തികപൌര്ണ്ണമിയില് ഗോലോകരാസമണ്ഡലത്തില് വെച്ച് ആദ്യമായി രാധയെ ദര്ശിക്കയും പൂജിക്കയും ചെയ്ത ശ്രീകൃഷ്ണപരമാത്മാവാണ് അവളുടെ പ്രഥമശിഷ്യനും പ്രഥമോപാസകനും. വൃന്ദാവനത്തില് വെച്ച് അവളെ ശ്രീകൃഷ്ണനും ഗോപികാഗോപന്മാരും ഗോക്കളും സുരഭിയും,നാരായണാജ്ഞയാല് ബ്രഹ്മാവും ദേവമുനിവൃന്ദവും പൂജിച്ചു. ഭൂലോകത്ത് രാധയെ ആദ്യം പൂജിച്ച മനുഷ്യനാണ് സുയജ്ഞന്. ശിവന്റെ ഉപദേശവിധി അനുസരിച്ച് ഭാരതദേശത്തിലാണ് ഈ പൂജ നടന്നത്.എല്ലാ ദേവീകലകളിലും ഗ്രാമദേവതമാരിലും ജീവാത്മാക്കളിലും കൃഷ്ണനോടൊപ്പം രാധയുണ്ട്. വാണിയും ലക്ഷ്മിയും ദേവീഭാഗവതപ്രകാരം രാധാംശമായി ജനിച്ചവരാണ്.

ഓം അഥ ഊര്ദ്ധ്വം മന്ഥിനമൃഷയഃസനകാദ്യാ ഭഗവന്തം

ഹിരണ്യഗര്ഭമുപാസിത്വാ ഊചുഃദേവഃകഃപരമോദേവതാ

കാ വാ തഛക്തയഃതാഢുകച കാ വരീയസീ

സൃഷ്ടി ഭൂതാ ച കേതി സഹോവാചാഃ

ഹേ,പുത്രകഃശൃണുതേദം ഹ വാവ ഗുഹ്യാത് ഗുഹ്യതരം

അപ്രകാശ്യം യസ്മൈകസ്തുംന ദേയം സ്നിഗ്ധായ ബ്രഹ്മവാദിനേ

ഗുരുഭക്തായ ദേയമന്യഥാ ദത്തുര്മഹദഹം ഭീത കൃഷ്ണഹ

വൈ ഹരിഃപരമോ ദേവഃഷഡ്വിധൈരൈശ്വര്യൈഃ

പരിപൂര്ണ്ണോഭഗവാന് ഗോപീഗോപസേവ്യോ വൃന്ദ്ാരാധിതേ

വൃന്ദാവനേ നിനായസ ഏകഃസര് വ്വേശ്വരഃതസ്യഹവൈ

ദ്വേതനു നാരായണാഖിലബ്രഹ്മണാതധിപതി രേകോ

പ്രകൃതേ പ്രാചീനോനിത്യഃഏവാഹി തസ്യ

ശക്തയസ്ത്വേനനേകധാ ആഹ്ലാദിനീ സന്ധിനീ

ജ്ഞാനേഗവാക്രിയാദ്യ ബഹുവിധഃ

ശക്തയഃതാസ്വാഹ്ലാദിനീ വരീയസീ പരമാന്തരംഗഭൂതഃ

രാധാകൃഷ്ണം സമാരാധായതി സദേതി രാധികാഗന്ധര് വ്വേദി

വ്യാപദിശ്യതി ഇതിയേയം രാധായശ്ചഃകൃഷ്ണഃരസാബ്ധിര്-

ദേഹേനൈകഃക്രീഡനാര്ത്ഥ ദ്വിധാഭൃത്.

ഊര്ദ്ധ്വരേതസ്സുകളായി മന്ത്രക്രിയ ചെയ്ത സനകാദികളായ ഋഷിമാര് ഭഗവാന് ഹിരണ്യഗര്ഭനെ അന്വേഷിച്ച് ഉപാസന ചെയ്തു. പരമദേവത ആര്,അതിന്റെ ശക്തി എന്ത്, ശക്തികളില് ഏറ്റവും വരിഷ്ഠമായി സൃഷ്ടിഭൃതമായി ഏതൊന്ന് വര്ത്തിക്കുന്നു. ബ്രഹ്മാവ് പറഞ്ഞു:- പുത്രന്മാരേ,ഗുഹ്യങ്ങളില് വെച്ച് ഗുഹ്യതരവും സ്നിഗ്ധനും ഗുരുഭക്തനുമായ ബ്രഹ്മചാരിക്കുമാത്രം കൊടുക്കാനാവുന്നതും അപ്രകാശ്യവുമായ പരമരഹസ്യം പറയാം. അനധികാരികള്ക്കു കൊടുത്താല് മഹദ്ഭീതി ഉണ്ടാക്കുന്നതാണ് ഈ രഹസ്യം. ഹരിയായ കൃഷ്ണനാണ് പരമദേവത. ഭഗവാന് ഷഡ്വിധഐശ്വര്യപരിപൂര്ണ്ണമാണ്. വൃന്ദയാലാരാധിതനായി, ഗോപീഗോപസേവിതനായി,വൃന്ദാവനിയിലെ സര്വ്വേശ്വരനായി, ഏകമായിരിക്കുന്ന അവന്തന്നെ രണ്ടാമതൊരു ശരീരമെടുത്ത് നാരായണനാമത്തില് അഖില ബ്രഹ്മാണ്ഡാധീശ്വരനായും അനുഭവപ്പെടുന്നു. പ്രകൃത്യാതീതയായ അവന്റെ പ്രകൃതി ,അതിപ്രാചീനവും നിത്യവുമാണ്. അവന്റെ ശക്തികളനേകം. ആഹ്ലാദിനി,സന്ധിനി,ഇഛ,ക്രിയ,ജ്ഞാനമെന്നിങ്ങെ വിവിധശക്തികളില് പരമാത്മരംഗഭൃതമായി, സ്വാഹ്ലാദിനിയായ രാധയാണ് ഏററവും വരീയസി(വരേണ്യ).രാധ കൃഷ്ണനേയും കൃഷ്ണന് രാധയേയും സമാരാധിക്കുന്നു. അങ്ങനെ തുല്യമായി സമമായി പരസ്പരം ആരാധിക്കുന്ന രാധാകൃഷ്ണശക്തിയാണ് ഏററവും പ്രിയങ്കരി. രാധിക ഗന്ധര് വ്വ എന്നുമറിയപ്പെടുന്നു. പരമരസാനുഭൂതിസാഗരത്തില് ഒരേ ഉയിരും ഉടലുമായ ബ്രഹ്മശരീരം രസാനുഭവത്തിനായി പല ശരീരമായി തോന്നുന്ന പ്രതിഭാസമാണ്പ്രപഞ്ചം. ക്രീഡക്കു വേണ്ടിയാണ് രാധാകൃഷ്ണന്മാര് രണ്ടായി തോന്നിക്കുന്നത്. സര് വ്വദേവമുനിഗന്ധര് വ്വവന്ദിതയായി, അപ്സരകളില് പ്രഥമയും ജലദേവതയുമായി സരസ്വതിയായതും അവളാണ്. രസാനുഭവത്തില് അംഗങ്ങള് പ്രേമഭക്തിലക്ഷണമായി രസജലമായി ഒഴുകുന്നു.ഇവരാണ് സപ്തസൈന്ധവ എന്ന നദീജലകന്യകമാരായി വേദകാലത്ത് ആരാധിക്കപ്പെട്ടിരുന്നത്. സപ്തജല,സ്വരദേവതമാര് ഗന്ധര് വ്വന്റെ ദക്ഷിണകളും ഗന്ധര് വ്വികളുമാണ്. ദൈവീമേധകളാണ്.

തരംഗിതക്ഷൌമസിതാംഗിതേപരേ

ദേഹിസ്വരജ്ഞാനമതീവമംഗലേ

യേനാദ്വിതീയോഹി ഭാവയമക്ഷരേ

സര് വ്വോപരിസ്യാം പരരാസമണ്ഡലേ

എന്ന് അവളെ സ്തുതിച്ച് നാരദനെന്ന ഗന്ധര് വ്വന് സംഗീതശാസ്ത്രനൈപുണി നേടുന്നു.ശങ്കരാചാര്യരുടെ അഭിപ്രായത്തില് ഗന്ധര് വ്വപദം സര് വ്വജ്ഞത്വം കുറിക്കുന്നതാണ്. അപ്സരകളിലിരിക്കുന്ന മേധ,സരസ്വതിയിലിരിക്കുന്ന ദൈവീമേധ,ഇവകളുള്ള സര് വ്വജ്ഞത്വം കുറിക്കുന്ന ഗന്ധര് വ്വപദമുള്ള രാസമണ്ഡലാധീശ്വരിയായ രാധ കൃഷ്ണന്റെ ഹ്ലാദിനീശക്തിയാണ്.

ഏഷാവൈഹരേ,സര് വ്വേശ്വരീ സര് വ്വവിദ്യാസനാനി

കൃഷ്ണപ്രാണാധിദേവീ ചേതിവിവിക്തേദേവാസ്തുവന്തി

യസ്യാഗതിം വക്തും ന ചേത് സഹേസവൈയസ്യപ്രതിഭതി

തസ്യകരതലാവകലിതസകലമിതി ഏതാമവജ്ഞായഷ

കൃഷ്ണമാരാധയാതുമിഛതി സമൂഢതഹോ മൂഢതമശ്ചേതി

അഥ ഹൈതാനി നാമാനി ഗായന്തി ശ്രുതയഃ

ഹരിയുടെ സര് വ്വേശ്വരി,സകലവിദ്യകള്ക്കും ഇരിപ്പിടം, കൃഷ്ണപ്രാണാധിദേവി എന്നിങ്ങനെ വ്യത്യസ്തഭാവനാമ ങ്ങളില് ലക്ഷ്മി,സരസ്വതി,രാധ എന്ന് ദേവന്മാര് അവളെ സ്തുതിക്കുന്നു.വേദങ്ങളെല്ലാം അവളുടെ സ്തുതികള് മാത്രമാണ്.അവളുടെ ഗതി ,സംസാരം വാക്കുകള്ക്കതീതമാണ്. അവളുടെ പ്രസാദപാത്രമാകാന് സാധിച്ചാല് എല്ലാം കരതലത്തില് ലഭിച്ചു എന്ന് അര്ഥം.ജ്ഞാനമെല്ലാം അവളിലിരിക്കുന്നു.രാധയെ അവജ്ഞാപൂര് വ്വം അവഗണിച്ച് കൃഷ്ണനെമാത്രം(സ്ത്രീയെ അവഗണിച്ച് പുരുഷനെമാത്രം)ആരാധിക്കുന്നവര് മൂഢരില് വെച്ചു മൂഢ തമന്മാരാണ്. അവളുടെ നാമങ്ങള് ശ്രുതികളാല് പാടിപ്പുകഴ്ത്തപ്പെട്ടവയാണ്. അവയെ ശ്രുതിചേര്ത്തുപാടിയവര്ക്ക് സകല ജ്ഞാനവും മംഗളവും ലഭിക്കും.

രാധാ രാസേശ്വരീ രമ്യാ കൃഷ്ണാ മന്ത്രാധിദേവതാ

സര് വ്വാദ്യാ സര് വ്വവന്ദ്യാ ച വൃന്ദാവനവിഹാരിണീ

വൃന്ദാരാധ്യാരമാശേഷഗോപീമണ്ഡലപൂജിതാ

സത്യാ സത്യപരാ സത്യഭാമാ ശ്രീകൃഷ്ണവല്ലഭാ

വൃഷഭാനുസുതാ ഗോപീമൂലപ്രകൃതിരീശ്വരീ

ഗന്ധര് വ്വാ രാധികാ രമ്യാ രുഗ്മിണീ രമേശ്വരീ

പരാത് പരരതാ പൂര്ണ്ണാ പൂര്ണ്ണചന്ദ്രനിഭാനനാ

ഭക്തിമുക്തിപ്രദാ നിത്യാ ഭവവ്യാധിവിനാശിനീ

രാധയുടെ പര്യായങ്ങളാണിവ.രാധയുടെ രഹസ്യനാമമാണ് ഹര. അത് ഗുഢമാണ്. രാധോപനിഷത്ത്, ദേവീ ഭാഗവതം,എന്നിവയില് പറയപ്പെട്ട രാധാനാമങ്ങള് പട്ടികരൂപത്തില് തരുന്നു.ഹരേരാമ, ഹരേകൃഷ്ണ, ഹരാരാധേ ശ്യാം എന്ന് വിളിക്കുമ്പോളെല്ലാം രാദയുടെ രഹസ്യനാമമായ ഹര കൂടി ചേര്ത്താണ് വിളിക്കുന്നത്. അത് ശിവശ ക്തിനാമവുമാണ്.

ദേവീഭാഗവതം	രാധോപനിഷത്ത്
പഞ്ചപ്രാണാധിഷ്ഠാനദേവത	രാധ
പഞ്ചപ്രകൃതിരൂപിണി	രാധേശ്വരി
പഞ്ചപ്രാണസ്വരൂപിണി	രമ്യ
മഹാസുന്ദരി	കൃഷ്ണ
കൃഷ്ണപ്രാണാധികപ്രിയ	കൃഷ്ണപ്രാണാധിക
സര് വ്വസൌഭാഗ്യമാനിനി	കൃഷ്ണപ്രാണാധിദേവത
കൃഷ്ണതുല്യ	മന്ത്രാധിദേവത
സമാര്ദ്ധാംഗസ്വരൂപിണി	സര് വ്വാദ്യാ
രാസക്രീഡാധീശ്വരി	സര് വ്വവിദ്യാസനാ
സനാതനി	സര് വ്വേശ്വരി
സുരസിക	ഹരേ
ഗുണാതീത	സര് വ്വജ്ഞ
നിഷ്കാമ	ദൈവീമേധ
നിരാകാര	സരസ്വതി
ബ്രഹ്മരൂപിണി	പരമരസാനുഭൂതി

നിരീഹ നിരഹങ്കാര ആഹ്ലാദരൂപിണി ഗൌരവ കോടിസൂര്യപ്രഭ ഗോലോകവാസിനി വൃഷഭാനുപുത്രി ഹ്ലാദിനി വാണി ലക്ഷ്മി	ഗന്ധര് വ്വാ രാധികാ വരീയസി(വരേണ്യ) പരമാന്തരംഗഭ്രത ഇഛ ജ്ഞാനം ക്രിയ ആഹ്ലാദിനി സന്ധിനി സര് വ്വവര്ജ്ജ്യാ വൃന്ദാവനവിഹാരിണി വൃന്ദാരാധ്യാ രമാ അശേഷഗോപീമണ്ഡലപൂജിത സത്യ സത്യപരാ സത്യഭാമാ ശ്രീകൃഷ്ണവല്ലഭാ വൃഷഭാനുസുതാ ഗോപി മൂലപ്രകൃതി ഈശ്വരി രുഗ്മിണി പരമേശ്വരി പരാത്പരരതാ പൂര്ണ്ണാ പൂര്ണ്ണചന്ദ്രനിഭാനനാ ഭക്തിമുക്തിപ്രദാ നിത്യാ ഭവവ്യാധിവിനാശിനി മായാശക്തി അന്തരംഗശക്തി ലീലാശക്തി സമാരാധിക ഉപനിഷദ്സുന്ദരി സ്വയംപ്രഭ

ഇത്യേനാനി നാമാനി യഃപഠേത് സഃജീവന്മുക്തോ ഭവതി

ഇത്യാഹ ഹിരണ്യഗര്ഭോ ഭഗവാനിതി സന്ധിനീഭൂധായ

ഭൂഷണശയ്യാസനാദിഭി നൃത്യാദിരൂപേണ പരിണത

മൃത്യുലോകാവതരണ കാലേ മാതൃപിതൃരൂപേണ

ചാസാദിത്യാനേകാവതാരകാരണ ജ്ഞാനശക്തിസ്തു

ക്ഷേത്രജ്ഞശക്തിരിതി ഇഛന് ഭൂതാമായാ

സത്വരജസ്തമോമയീ ബഹിരംഗം ജഗത്കാരണഭൂതാ

സൈവവിദ്യാരൂപേണ ജീവസന്ധനഭൂതാ

ക്രിയാശക്തിസ്തു ലീലാശക്തിരിതിയ

ഇമാമുപനിഷദമധീരോ സോ പ്രതീ ഭവതി സ വായുപൂതോഭവതി

സര് വ്വപൂതോ ഭവതി രാധാകൃഷ്ണപ്രിയതോഭവതി

സ യാവച്ചക്ഷുപാതം പംക്തിപൂതാനി

ഓം തത് സത്.

ഈ നാമങ്ങള് അര്ത്ഥം ഉള്ക്കൊണ്ട് പഠിച്ചറിയുന്നവര് ജീവന്മുക്തരാവുന്നു.ഭഗവാന് ഹിരണ്യഗര്ഭനായ ബ്രഹ്മാവ് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു.ശക്തികളില് സന്ധിനി മനുഷ്യന് വീടും ആഭരണങ്ങളും ശയ്യ.ആസനം, മിത്ര ഭൃത്യാദിരൂപങ്ങളെന്നിവയുമായി പരിണമിക്കുന്നവളാണ്(മഹാലക്ഷ്മി).സത്വരജസ്തമോരൂപത്തിലുളള മായാശക്തി മൃത്യുവിന് ശേഷം വീണ്ടും അവതരിക്കുന്ന പുനര്ജന്മം ആത്മാവിന് മാതൃപിതൃരൂപത്തില് ബന്ധനമായിത്തീരുന്ന വളാണ്.കൃഷ്ണന് ദേവകീവസുദേവന്മാരെന്നപോലെ.അവള് ബഹിരംഗശക്തിയാണ്. ക്ഷേത്രജ്ഞരൂപത്തിലി രിക്കുന്ന ജ്ഞാനശക്തി വിദ്യാരൂപത്തിലുളള ബന്ധനം തരുന്നവളാണ്.അവള് കീര്ത്തി തരുന്ന യശോധരയും മുക്തിപദത്തിലേക്ക് നയിക്കുന്നവളുമാണ്.അവിദ്യാവിദ്യാസ്വരൂപമായ മായാബീജത്തില്നിന്ന് സംസാരം ഇങ്ങനെ നിരന്തരം തുടരുന്നു.ഈ നിരന്തരക്രിയയയെ ലീലാശക്തി എന്നു വിളിക്കുന്നു.വിദ്യയും അവിദ്യയും ഉളളിലൊതു ക്കിയ അന്തരംഗശക്തിയായ ലീലാശക്തി അഥവാ ക്രീഢ(രാസലീല)രാധാകൃഷ്ണാന്തര്ഗ്ഗതമായി സമാരാധിതരൂ പത്തിലിരിക്കുന്ന ഏററവും ഗഹനമായ ഉപനിഷദമാണ്.രാധോപനിഷത്ത് വായിച്ചുഗ്രഹിച്ച ജ്ഞാനി സര് വ്വവ്ര തവും അനുഷ്ഠിച്ച് വ്രതപൂര്ണ്ണത നേടിക്കഴിഞ്ഞു.ഇനിയൊരു വ്രതം അനുഷ്ഠിക്കേണ്ടതില്ലാത്തതിനാല് വ്രതഹീന എന്നു വിളിക്കാം. ഭേദാഭേദാതീതം,വിദ്യാവിദ്യാതീതം,തുരീയം എന്ന അവസ്ഥയില് അദ്വൈതതന്മയത നേടുന്നു. വായുവെപ്പോലെ പരിപാവനമായി സ്പര്ശിക്കുന്ന സകലത്തേയും വിമലമാക്കുന്നു.ഗുരുവായിത്തീരുന്നു (ഗുരുപവ നപുരമെത്തുന്നത് ,ഇത്തരം അന്തര്യാമിപുരുഷന്റെ ആത്മാവും ശരീരവുമാണ്) രാധാകൃഷ്ണന്മാരുടെ പ്രാണപ്രിയയാ യിത്തീരുന്നു.അത്തരം ഗുരുവിന്റെ ഒരു കടക്കണ്നോട്ടം പതിച്ചാല്ത്തന്നെ പംക്തി (സമൂഹം)പരിശുദ്ധമാകുന്നു. പംക്തി പാവനര് (അഗ്നി)ആണ് അത്തരം വ്യക്തികള്. രാധാകൃഷ്ണതത്വം ഉള്ക്കൊണ്ട് ഉപാസിച്ച് ജീവിക്കുന്നവര് അഗ്നി പോലെയും വായുപോലെയും സ്വയം ശുദ്ധരാകുന്നു,സമൂഹത്തെയും മണ്ഡലത്തേയും പരിശുദ്ധമാക്കുന്ന ഗുരുക്കന്മാ രാണ്.സ്വയംപ്രഭാരൂപരാണ്.അവരുടെ ജ്ഞാനത്താല് അവര് സ്വയം പ്രകാശിക്കുന്നു.ജലംപോലെ ജീവനമാ ണവര്.ആകാശംപോലെ വൈഷ്ണവമായ സര് വ്വവ്യാപികളാണ്.പൃഥ്വിപോലെ ക്ഷമാശീലരാണ്.സര് വ്വകാമങ്ങ ളും സാധിച്ചുതരുന്ന കാമധേനുക്കളാണ്.ഇത്തരം മഹദ് വ്യക്തികളാണ് മീരയും ആഴ്വാര്മാരും ത്യാഗരാജരും തുളസീദാസരുമൊക്കെ.ഈ അറിവോടു ചേര്ന്നു വായിച്ചാല് അഷ്ടപദിയിലെ ജയദേവന്റെ കാമശാസ്ത്രപരമായ കാഴ്ചകള്പോലും ദോഷം ചെയ്യുന്നതല്ല.

ശ്രീഹരിരൂപം

ഓം ഹരിര് വിദധ്യാന്മനസര് വ്വരക്ഷാം

തൃസ്താംഘ്രിപത്മാഃപതഗോരുപൃഷ്ഠേ

ദരാരിചര്മ്മേഷുഗദേഷുചാപ-

പാശാന് ദധാനോഷ്ടഗുണോഷ്ടബാഹുഃ

മാനസധ്യാനജപംഃ- സകലദിക്കിലും സകലരൂപത്തിലും സകലനാമത്തിലുമിരുന്ന് ഹരി സംരക്ഷിക്കട്ടെ. സകല രക്ഷാകരമായ ചെമ്പല്ലവപാദം ഗരുഡന്റെ പുറത്തു പതിച്ചിരിക്കുന്നു.എട്ടുകൈകളിലായി ഗദ,വാള്, ചക്രം, ചര്മ്മം, ശംഖ്,വില്ല്,പാശം ഇവ ആയുധമായി ധരിച്ചിരിക്കുന്നു.അഷ്ടലക്ഷ്മികളായ അഷ്ടൈശ്വര്യഗുണങ്ങള് ഐശ്വര്യസിദ്ധികളായി അഷ്ടവാഗ്ദേവതമാരായി അകമ്പടി സേവിക്കുന്നു.

മാനസധ്യാനം ഉത്തമമായ സാത്വികാരാധനയാണ്.

വൈഷ്ണവദിനചര്യഃ

1 ഉണര്ന്ന ഉടനെ മനസ്സില് ആദ്യം കൃഷ്ണനേയും പിന്നെ സ്വന്തം മാനവഗുരുവിനേയും ധ്യാനിക്കുക

2. കയ്യില് ദേവീധ്യാനം

3.ഭൂമി തൊട്ടുവന്ദിച്ച് ഹരിനാമം ഉച്ചരിച്ച് ഭൂമി ചവിട്ടിനടക്കാനാരംഭിക്കാം

4.കൃഷ്ണലീലാകഥനത്തില് സദാ മനസ്സ് ലയിച്ച് അതില് മാത്രം രമിക്കുക

5.ബാഹ്യവും ആഭ്യന്തരവുമായി ശുചി പാലിക്കുക

6.വസ്ത്രധാരണം

7.തിലകം,നാമം ധരിക്കല്

8.പുലര്ച്ച 4.30 ന് മംഗളാരതി കീര്ത്തനം പാടുക,കേള്ക്കുക

9.ഗുരുവിനേയും ഭഗവാനേയും ദര്ശിക്കുക.അവരുടെ പൂജ,പുഷ്പാഞ്ജലി,നമസ്കാരം,പ്രദക്ഷിണം

10.തുളസീപൂജ

11.ദൈനന്ദിനജോലികളെല്ലാം ഈശ്വരന്റെ കൈങ്കര്യമായി അനുഷ്ഠിക്കുക

12.ആഗമനിഗമപുരാണേതിഹാസപഠനം.ശ്രവണം,മനനം,പാരായണം

13.അതിഥിപൂജ,പന്തിഭോജനം

14.ധര്മ്മപരിപാലനം,സന്ധ്യാവന്ദനം

15.വിശ്രാന്തി ,ഉറക്കം

വൈഷ്ണവരത്നത്രയംഃ-

1.പുരാണം-വിഷ്ണുപുരാണം

2.സ്തോത്രത്രയം (തമിഴ്നാട്ടില് ആള്വന്താര് സ്തോത്രം)

3.മന്ത്രരത്നം (ദ്വയമന്ത്രം.)

1. ഓം നമോ നാരായണായ (അഷ്ടാക്ഷരിമന്ത്രം)

2. ശ്രീമന് നാരായണചരണൌ ശരണം പ്രപദ്യേ ശ്രീമതേ നാരായണായ നമഃ(6 വാക്ക് ഷട്പദിദ്വയമന്ത്രം)

3.സര് വ്വകര്മ്മാന് പരിത്യജ്യ എന്ന ഗീതാശ്ലോകം

- **നാദബിന്ദൂപനിഷത്ത്**

കൃഷ്ണോപനിഷത്തില് കൃഷ്ണാവതാരരഹസ്യവും രാധോപനിഷത്തില് രാധാകൃഷ്ണന്മാരുടെ ഉപനിഷദതത്വവും വിശദീകരിച്ചു.നാദബിന്ദൂപനിഷത്ത് നാദബ്രഹ്മം തന്നെയായ കൃഷ്ണനെ നാദാനുസന്ധാനത്താല് സാക്ഷാത്കരിക്കുന്ന സാമസംഗീതപരമായ അര്ത്ഥം പറയുന്നു.

1.അകാരോ ദക്ഷിണപക്ഷഃഉകാരസ്ത്വുത്തരസ്മൃതഃ
മകാരപുഛമിത്യാഹുരര്ദ്ധമാത്രാതുമസ്തകം
2.പാദാധികം ഗുണാസ്തസ്യശരീരം തത്വമുച്യതേ
ധര്മോഅസ്യദക്ഷിണം ചക്ഷുരധര്മ്മോപരഃസ്മൃതഃ
3.ഭൂലോകഃപാദയോസ്തസ്യഭുവര്ലോകസ്തു ജാനുനി
സ്വര്ല്ലോകസ്തുകടീദേശേ നാഭീദേശേ മഹര്ജഗത്
4.ജനലോകസ്തു ഹൃദ്ദേശേകണ്ഠേലോകസ്തപസ്തതഃ
ഭൃവോര്ല്ലലാടമദ്ധ്യേതു സത്യലോകാവ്യവസ്ഥിതഃ
5.സഹസ്രാര്ണ്ണമതീവാത്ര മന്ത്ര ഏവ പ്രദര്ശിതഃ
ഏവമേതാം സമാരൂഢോ ഹംസയോഗവിചക്ഷണഃ

ഹംസയോഗത്തില് അതീവജ്ഞാനം നേടി യോഗാരൂഢരായ പരമഹംസന്മാര് എന്ന മനീഷികള് മോക്ഷ പദം പ്രാപിച്ചവരാണ് .അവര് പ്രണവത്തെ ഹംസപദമായി,പ്രാണഹംസമായി ഉപാസിക്കുന്നു.

അ-വലത്തെ ചിറക്
ഉ-ഇടത്തെ ചിറക്
മ-പുഛം(വാല്)
അര്ദ്ധമാത്ര മസ്തകത്തില്(മുകളില്)ഇതാണ് ഓംകാരരൂപം.
സത്വഗുണം ശരീരം
രജസ്സും തമസ്സും ഇരുപാദങ്ങള്
വലംകണ്ണ് ധര്മ്മം
ഇടംകണ്ണ് അധര്മ്മം
ഭൂമി പാദം
ഭുവര്ല്ലോകം ജാനു
സ്വര്ല്ലോകം കടീദേശം
മഹര്ല്ലോകം നാഭി
ജനലോകം ഹൃദയം
തപോലോകം കണ്ഠം
സത്യലോകം ലലാടം,ഭ്രൂമദ്ധ്യം

ഇങ്ങനെ ആരേഴുപതിനാലുലോകവും സ്വശരീരത്തില്ത്തന്നെ പ്രാണപ്രണവഹംസാരൂഢര് നാദാനുസന്ധാനത്താല്(നാദലയയോഗത്താല്)സാക്ഷാത്കരിക്കുന്നു.

6. നഭിധ്യതേ കര്മ്മചാരൈഃപാപകോടിശതൈരപി

ആഗ്നേയപരഥമാ മാത്രാ വായവ്യേഷാ തഥാപരാ

7.ഭാനുമണ്ഡലസങ്കാശാ ഭവന്മാത്രാ തദോത്തരാ

പരമാചാര്ദ്ധമാത്രാ യാ വാരുണീം താം വിദുര്ബ്ബുധഃ

8.കാലത്രയേപി യസ്യേമാ മാത്രാനുതംപ്രതിഷ്ഠിതാഃ

ഏഷ ഓങ്കാര ആഖ്യാതോധാരണാഭിര്നിബോധതാഃ

ഓങ്കാരപ്രണവപ്രാണഹംസദേവതയാണ് അഗ്നി.അഗ്നിമണ്ഡലത്തെ കര്മ്മങ്ങളോ പാപങ്ങളോ സ്പര്ശിക്കുന്നില്ല.അത് സദാ ശുദ്ധബുദ്ധസ്വരൂപമായി ശതകോടിസൂര്യപ്രകാശമായി വിളങ്ങുന്നു.അ,ഉ,മ എന്ന് മൂന്നുമാത്രകളില് ആദ്യത്തേത് ആഗ്നേയം,രണ്ടാമത്തേത് വായവ്യം,മൂന്നാമത്തേത് സൌരമണ്ഡലയൂഥം.അതിനാല് പ്രണവത്തെ ഭാനുമണ്ഡലസങ്കാശമെന്ന് പറയുന്നു.നാലാമത്തെ മാത്ര വാരുണി എന്ന ജലദേവത. ജലമണ്ഡലമാണ് അര്ദ്ധമാത്ര.അതില്ലെങ്കില്, ജീവനില്ല,പ്രാണനില്ല,പ്രാണഹംസവുമില്ല. പ്രപഞ്ചാന്തര്ഗ്ഗതമായ ഈ ശക്തിയെ സ്വശരീരത്തില് കുണ്ഡലിനിയുടെ മൂന്നര ചുറ്റായിട്ട് യോഗി അനുഭവിക്കുന്നു.ഇതിനെ നാദാനുസന്ധാനം ,നാദലയയോഗമെന്നൊക്കെ വിളിക്കുന്നു.കാലത്രയങ്ങളിലും ഈ മൂന്നുമാത്രകള് പ്രതിഷ്ഠിതമാണ്. ഓരോ മാത്രക്കും ത്രികാലാത്മകമായ 3 മുഖം വീതം 12 (ദ്വാദശകലാത്മകം) കലകളുള്ള പ്രണവവും കാലചക്രവും ശരീരചക്രവും മേളകര്ത്താരാഗചക്രവും പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.ദ്വാദശാത്മകമായ നാദത്തെ അറിഞ്ഞു തന്മയീഭവിക്കുന്നതിനാണ് യോഗസാധനയിലും സംഗീതനാദലയയോഗത്തിലും ശ്രമിക്കുന്നത്. ധ്യാനം, ധാരണ,സമാധി എന്നിവയും നാദപ്രകാശാത്മകമായ പ്രപഞ്ചവും യോഗിയുടെ ഉള്ളില്ത്തന്നെയുണ്ട്.

9.ഘോഷണി പ്രഥമാ മാത്രാ വിദ്യുന്മാലാ തഥാപരാ

പതംഗിനീ തൃതീയാ സ്യാദ് ചതുര്ത്ഥീ വായുവേഗിനീ

10.പഞ്ചമീ നാമധേയാതു ഷഷ്ഠീചൈന്ദ്ര്യഭിധീയതേ

സപ്തമീ വൈഷ്ണവീനാമ അഷ്ടമീ ശാങ്കരീതി ച

11.നവമീ മഹതീ നാമധൃതിസ്തു ദശമീ മതാഃ

ഏകാദശീഭവേന്നാരീ ബ്രാഹ്മീതുദ്വാദശീ പരാ

12.പ്രഥമാം യാതുമാത്രായാം യദി പ്രാണൈ വിയുജ്യതേ

തുഷിതഃസഹദേവത്വം സോമലോകേ മഹീയതേ

13.ഷഷ്ഠാമിന്ദ്രസ്യ സായൂജ്യം സപ്തമ്യാം വൈഷ്ണവം പദം

അഷ്ടമ്യാം വ്രജതേ രുദ്രം പശൂനാം ച പതീം തഥാ

14.നവമ്യാം തു മഹര് ലോകം ദശമ്യാം തു ജനം വ്രജേത്

ഏകാദശ്യാം തപോലോകം ദ്വാദശ്യാം ബ്രഹ്മശാശ്വതം

ദ്വാദശനാമരൂപമണ്ഡലത്തില് ഓരോ മാത്രക്കും പേരും അതിലോരോന്നിലും ജീവന് ത്യജിക്കാന് ഇടയായാല് ഉണ്ടാവുന്ന പുനര്ജന്മവും ഇങ്ങനെ തന്നിരിക്കുന്നു.

1 പ്രഥമ	ഘോഷണി	ഭാരതത്തിലെ സാര് വ്വഭൌമന്
2.ദ്വിതീയ	വിദ്യുന്മാല	യശസ്വിയായ യക്ഷന്
3.തൃതീയ	പതംഗിനി	വിദ്യാധരന്
4.ചതുര്ത്ഥി	വായുവേഗിനി	ഗന്ധര് വ്വന്(ഗണേശന്)
5 പഞ്ചമി	നാമധേയാ	തുഷിതരെന്ന ദേവഗണം
6ഷഷ്ഠി	ചൈന്ദ്രീ	ഇന്ദ്ര,ചന്ദ്രലോകം
7 സപ്തമി	വൈഷ്ണവി(ലക്ഷ്മി)	വിഷ്ണുപദം
8അഷ്ടമി	ശാങ്കരി(ദുര്ഗ്ഗ)	കൈലാസം
9.നവമി	മഹതി(സരസ്വതി)	മഹര് ലോകം
10 ദശമി	ധൃതി	ധ്രുവലോകം
11 ഏകാദശി	മൌനീനാരി(മുനി)	തപോലോകം
12 ദ്വാദശി	ബ്രാഹ്മി(പരാ)	ബ്രഹ്മലോകം(സര് വ്വാതീതം)

15.തതഃപരതരം ശുദ്ധം വ്യാപകം നിര്മ്മലം ശിവം

സദോദിതം പരംബ്രഹ്മജ്യോതിഷാമുഭയോയതഃ

16.അതീന്ദ്രിയം ഗുണാതീതം മനോലീനം യദാഭവേത്

അനുപമം ശിവം ശാന്തം യോഗയുക്തം തദാവിശേത്

17.തദുക്തസ്തന്മയോ ജന്തുഃശനൈര് മുഞ്ചേത് കളേബരം

സംസ്ഥിതോ യോഗചാരേണ സര് വ്വസംഗവിവര്ജ്ജിതഃ

18.തതോ വിലീനപാശാസൌ വിമലഃകമലപ്രഭുഃ

തേനൈവ ബ്രഹ്മഭാവേന പരമാനന്ദമശ്നുതേ

ബ്രഹ്മാനുഭവം എല്ലാത്തിനും ഉപരിയായ പരമതത്വമാണ്. ശുദ്ധവും സര് വ്വവ്യാപകവും നിര്മ്മലവും ശിവവും സദോദിതവുമാണ്.സൂര്യാദിജ്യോതിഷങ്ങള്ക്കെല്ലാം ഉപരിയായ ആ പരമപദത്തില് പ്രവേശിച്ച യോഗിയും അപ്രകാരമായിത്തീരുന്നു മനോലീനമായ യോഗിയും അതീന്ദ്രിയം,അനുപമം,ഗുണാതീതം,ശിവം,ശാന്തം. ഇതിന്നായി ബ്രഹ്മതന്മയീഭാവമിച്ഛിക്കുന്ന ജീവന് ശരീരബോധം വിട്ട് സര് വ്വസംഗവിവര്ജ്ജിതനായി യോഗാചാരം ശീലിക്കുന്നു.ശരീര ബോധമില്ലാത്ത അവസ്ഥ പരമാനന്ദമയമാണ്.അത് നാദലയത്തില് സിദ്ധിക്കുന്നു.സകലപാപവും പാശവും വിലയിച്ച വ്യക്തി വിമലമായ കമലാപ്രഭു(വിഷ്ണു)വിനോടു തന്മയീഭവിച്ച് പരബ്രഹ്മഭാവത്തില് പരമാനന്ദാനുഭവം നേടുന്നു.

19.ആത്മാനം സതതം ജ്ഞാത്വാ കാലം നയ മഹാമതേ

പ്രാരബ്ധമഖിലം ഭുഞ്ജന് നോദ്വേഗം കര്ത്തുമര്ഹസി

20.ഉല്പന്നേ തത്വവിജ്ഞാനേ പ്രാരബ്ധം നൈവമുഞ്ചതി

തത്വജ്ഞാനോദയാദൂര്ദ്ധ്വം പ്രാബ്ധം നൈവ വിദ്യതേ

മഹാമതിക്കു മാത്രമേ പരമപദപ്രാപ്തി ലഭിക്കയുള്ളൂ. അതുകൊണ്ട്,മഹാമതേ, വെറുതെ കാലം കളയരുത്. സദാ ആത്മാവെ മനനം ചെയ്ത് ചിന്തിച്ചറിയുക.പ്രാരബ്ധങ്ങളെല്ലാം ഭുജിക്കേണ്ടിവരുന്ന സന്ദര്ഭങ്ങളില്പോലും പ്രയാസം തോന്നേണ്ടതില്ല. തത്വജ്ഞാനമുദിക്കുമ്പോള്, പ്രാബ്ധങ്ങളെല്ലാം തനിയേ അപ്രത്യക്ഷമാവും ,ഇല്ലാതാവും.

21.ദേഹാദീനാമസത്വാത്തു യഥാ സ്വപ്നേ വിബോധതഃ

കര്മ്മജന്മാന്തരീയം യത്പ്രാരബ്ധമിതി കീര്ത്തിതം

22.അധ്യസ്തസ്യകൃതോ ജന്മജന്മാഭാവഃകുതഃസ്ഥിതഃ

ഉപാദാനം പ്രപഞ്ചസ്യ മൃത്ഭാണ്ഡസ്യൈവ പശ്യതി

ഉറങ്ങുമ്പോള് സത്യമെന്നു തോന്നിയ സ്വപ്നം ഉണരുമ്പോള് അസത്യമെന്നു തോന്നുന്നു.അതുപോലെയാണ് ഒരു ജന്മം മറുജന്മത്തില് ഇല്ലാത്തതെന്നു തോന്നുന്നത്. ജീവിതവും ഒരു സ്വപ്നം പോലെയാണ്.കഴിഞ്ഞജന്മത്തിലനുഭവിക്കാനുള്ള കര്മ്മഫലം ഈ ജന്മത്തിലനുഭവിക്കുന്നതിനെയാണ് പ്രാരബ്ധമെന്നു പറയുന്നത്. ജനനമരണങ്ങള്ക്ക് അതീതമായ അവസ്ഥയില് പ്രാരബ്ധം എങ്ങനെ ഉണ്ടാവാനാണ്.ജ്ഞാനിക്ക് ജനനമരണങ്ങളുമില്ല, പൂര് വ്വജന്മകര്മ്മബന്ധങ്ങളുമില്ല.

23.അജ്ഞാനം ചേതി വേദാന്തൈസ്തസ്മിന് നഷ്ടേക്വവിശ്യതാ

യഥാ രജ്ജുഃപരിത്യജ്യ സര്പ്പം ഗൃഹ്ണാനി വൈഭ്രമാത്

24.തദ്വത് സത്യമവിജ്ഞായ ജഗദ് പശ്യതി മൂഢധീ

രജ്ജുഖണ്ഡേ പരിജ്ഞാതേ സര്പ്പരൂപം ന തിഷ്ഠതി

25.അധിഷ്ഠാനേ യഥാ ജ്ഞാനേ പ്രപഞ്ചേ ശൂന്യസംഗതേ

ദേഹസ്യാപി പ്രപഞ്ചത്വത്പ്രാരബ്ധാവസ്ഥിതിഃകുതഃ

26.അജ്ഞാനജനബോധാര്ത്ഥം പ്രാരബ്ധമിതിചോച്യതേ

തതഃകാലവശാദേവ പ്രബ്ധേതു ക്ഷയംഗതേ

സംസാരം അഥവാ വിശ്വകാരണം അജ്ഞാനം മാത്രമാണ് എന്ന് വേദാന്തമതം. അജ്ഞാനമില്ലാതായാല് സംസാരവുമില്ല,സംസാരിയുമില്ല. രജ്ജുസര്പ്പം പോലെയാണ് സംസാരം.അത് സര്പ്പമല്ല,വെറും കയറാണ്. അതറിഞ്ഞ മാത്രയില് സര്പ്പഭാവം ഇല്ലാതാവുന്നു.പ്രപഞ്ചം,സംസാരം,ദേഹം ഇവ വെറും രജ്ജുസര്പ്പംപോലെ തോന്നലുകളാണെന്ന ബോധമുദിച്ചാല് പിന്നെ യാതൊരു പ്രാരബ്ധകര്മ്മവും ബാക്കി നില്ക്കുന്നില്ല.

27.ബ്രഹ്മഃപ്രണവസന്ധാനം നാദോ ജ്യോതിമയഃശിവഃ

സ്വയമാവിര്ഭവേദാത്മാ മേഘാപായേംശുമാനിവ

28.സിദ്ധാസനേ സ്ഥിതോ യോഗീ മുദ്രാം സന്ധായ വൈഷ്ണവീം

ശ്രുണയാത് ദക്ഷിണേ കര്ണ്ണേ നാദമന്തര്ഗ്ഗതം സദാ

29.അഭ്യസ്യമാനോ നാദോയം ബ്രഹ്മമാവൃണതേധ്വനു

പക്ഷദ്വിപക്ഷമഖിലാ ജിത്വാ തുര്യപദം വ്രജേത്

ഓങ്കാരത്തെ അനുസന്ധാനം ചെയ്യുന്നവര് പരംജ്യോതിമയവും ശിവവുമായ ബ്രഹ്മത്തെ നാദബ്രഹ്മമായി സ്വാത്മാവില് സ്വയം ആവിര്ഭൂതമായി(സ്വയംഭൂ) അനുഭവിക്കുന്നു.പ്രാരാബ്ധം ജ്ഞാനത്താലുമ്പോള്,മേഘം നീങ്ങിയ ആകാശത്തില് സൂര്യന് പ്രകാശിക്കുന്നപോലെ ഒരു പ്രക്രിയയാണ്അത്.സിദ്ധാസനത്തിലിരിക്കുന്ന യോഗി വൈഷ്ണവീമുദ്ര കൊണ്ട് നാദാനുസന്ധാനം ചെയ്ത് സദാ തന്നിലിരിക്കുന്ന നാദബ്രഹ്മത്തെ മാത്രം വലത്തുകര്ണ്ണത്താല് കേട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.ഇത് നിരന്തരം സാധന ചെയ്ത് ഉറയ്ക്കുമ്പോള്, പക്ഷം,ദ്വിപക്ഷം എന്ന ഭേദമില്ലാതെ സദാ ആത്മബ്രഹ്മസാക്ഷാത്കാരംനേടി സകലത്തേയും ജയിച്ച ബ്രഹ്മജ്ഞാനിയായിത്തീരും.

30.ശ്രൂയതേ പ്രഥമാഭ്യാസേ നാദോ നാനാവിധോ മഹാന്

വര്ധമാനോ യഥാഭ്യാസേ ശ്രൂയതേഃസൂക്ഷ്മസൂക്ഷ്മതഃ

31.ആദൌ ജലധിജീമൂതഭേരീനിര്ഝരസംഭവഃ

മദ്ധ്യേ മദ്ദളശബ്ദാദൌഘണ്ടാകാഹളജസ്തദാ

32.അന്തേ തു കിങ്ങിണീവംശവീണാഭ്രമാനിസ്വനഃ

ഇതി നാനാവിധാഃനാദാഃശ്രൂയന്തേ സൂക്ഷ്മസൂക്ഷ്മതഃ

ആദ്യമാദ്യം പലവിധനാദങ്ങള് കേള്ക്കും.അഭ്യാസം കൂടിക്കൂടിവരുമ്പോള്, നാദശ്രവണം സൂക്ഷ്മതമമാവും.ആദ്യം കടലിര മ്പുന്ന നാദം, മേഘഗര്ജ്ജനം,ഭേരി(പെരുമ്പറ,ചെണ്ട), വെള്ളച്ചാട്ടം –ഈ ശബ്ദങ്ങളാണ് കേള്ക്കുക. പിന്നെ മദ്ദളം, ഘണ്ട, കാഹളം ഇവയുടെ ശബ്ദം. അഭ്യാസം വിജയിക്കുന്ന അവസാനഘട്ടത്തില് അതീവസൂക്ഷ്മതമങ്ങളായ മധുര മായ കിങ്ങിണിനാദം,ഓടക്കുഴല്,വീണ,തേന് കുടിക്കുന്ന ഭ്രമരശബ്ദം ഇവയൊക്കെ കേള്ക്കും.

ശ്യാമാകാശം വിലങ്ങനെ തൂങ്ങിക്കിടക്കുന്ന അനേകം പൊന്മണിവീണാവേണുക്കള്. ശിവമയം.അവയില് ഗോപികാമ രീചികളാകുന്ന ഋക്കുകള് നിറയ്ക്കുന്ന പാലമൃതകണങ്ങള്.അവര് ഹ്രീം ഹ്രീം,ഹരീം,ഹരീം ,രീംരീം എന്ന് നിരന്തരം മൂളിമൂളി പാടിപ്പാടി കമ്പനം ചെയ്ത് പറന്നുപറന്ന്,ഓരോന്നോരോന്നായി ഷഡാധാരപത്മങ്ങളെ വിടര്ത്തുന്ന നാദാനുഭവമല്ലാ തെ മറ്റൊന്നും ഞാനറിയുന്നില്ല.

33.ഘനമുത്സൃജ്യ വാസൂക്ഷ്മേസൂക്ഷ്മമുത്സൃജ്യ വാ ഘനേ

രമമാണമപിക്ഷിപ്തം മനോനാന്യത്ര ലാളയേത്

34.യത്രകുത്രാപിവാനാദേലഗതിപ്രഥമം മനഃ

തത്ര തത്ര സ്ഥിരീഭൂത്വാ തേനസാര്ദ്ധം വിലീയതേ

35.വിസ്മൃത്യ സകലം ബാഹ്യം നാദേ മുഗ്ധാം സുവന്മനഃ

ഏകീഭൂത്വാഥ സഹസാ ചിദാകാശേ വിലീയതേ

36.ഉദാസീനസ്തതോ ഭൂത്വാ സദാഭ്യാസേന സംയമീ

ഉനമനീകാരകം സദ്യോ നാദേ ചിത്തം വിലീയതേ

ഘനശബ്ദങ്ങളെവിട്ട് സൂക്ഷ്മനാദങ്ങളിലേക്കും മറിച്ചും മാറിമാറി സഞ്ചരിച്ച് രമിക്കുന്നതും അവയെ മാറിമാറി ലാളിക്കുന്ന തും നന്നല്ല. തനിക്കു കേള്ക്കാവുന്നനാദം ഏതോ അതില്ത്തന്നെ ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിച്ച് സ്ഥിരീകരിച്ച്,വിലയിച്ച്, സൂക്ഷ്മത്തി ലേക്ക് ക്രമേണ കടന്നാണ് ബുദ്ധിമാനായ സാധകന് ശ്രദ്ധിക്കുക.ബാഹ്യമായ സകലവും വിസ്മരിച്ച് , ആന്തരമായ നാദസുധാസിന്ധുവില് മനസ്സ് പൂര്ണ്ണമായി ഏകീഭവിച്ച് വിലയിച്ച് ചിദാകാശത്തില് തന്മയീഭവിക്കുന്നു. സംയമി, മറ്റെ ല്ലാ കാര്യത്തിലും ഉദാസീനത പുലര്ത്തി, സദാ അഭ്യാസത്താല് ഉന്മനീകാരകമായ സദ്യോനാദത്തെമാത്രം അവധാര ണം ചെയ്യുന്നു.എല്ലാചിന്തയും ചേഷ്ടയും കര്മ്മവും ത്യജിച്ച് ,നാദത്തില് ചിത്തലയം സംഭവിക്കുന്നു. സംഗീതം(നാദം) കേ ള്ക്കല് (ഹിയറിങ്ങ്) അല്ല, അതില് ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിച്ച് (കോണ്സന്ട്രേറ്റഡ് ലിസനിങ്ങ്)ചിത്തലയം സംഭവിക്കലാ ണ് . അതാണ് നാദലയയോഗം.വെറുതെ പാട്ടുകേള്ക്കലല്ല.

37.മകരന്ദം പിബന് ഭൃംഗോ ഗന്ധാന് നാപേക്ഷിതേ തഥാ

നാദാസക്ത സദാ ചിത്തം വിഷയം നഹി കാംക്ഷതി

38.ബദ്ധം സുവാദഗന്ധേന സദ്യാ സംത്യക്തചാപലഃ

നാദഗ്രഹണതത്ചിത്തമന്തരാഗം ഭുജംഗമഃ

39.വിസ്മൃത്യവിശ്വമേകാഗ്രം കുത്ര ചിന്നഹിഹാവതി

മനോന്മത്തഗജേന്ദ്രസ്യ വിഷയോദ്യാനചാരിണഃ

40.നിയാമനസമര്ത്ഥോയം നിനാദോ നിശിതാങ്കുശഃ

നഭോന്തരംഗം സാരംഗബന്ധനേ വാഗുരായതേ

തേന് കുടിച്ച വണ്ട് തേനിന്റെ മധുരമല്ലാതെ മറ്റൊന്നും ശ്രദ്ധിക്കുന്നില്ല. പൂവിന്റെ ഗന്ധംപോലും അറിയുന്നില്ല. അതുപോലെയാണ് സദാ നാദാസക്തമായ ചിത്തം നാദത്തില് രമിക്കുന്നത്. വിഷയസുഖങ്ങളൊന്നും ആഗ്രഹിക്കുന്നതേയില്ല. സര്പ്പങ്ങള് സുനാദത്തിലും ഗന്ധത്തിലും മതിമറന്ന് മയങ്ങി തങ്ങളുടെ ജാതിസ്വഭാവമായ കടിക്കണമെന്ന ചാപല്യം പോലും മറക്കുന്നു.വിഷയസുഖമാകുന്ന കാട്ടില് മദോന്മത്തനായി സഞ്ചരിക്കുന്ന മനസ്സെന്ന ആനയെ നാദമെന്ന മൂര്ച്ചയുള്ള തോട്ടികൊണ്ട് തളച്ച്,അദ്ധ്യാത്മത്തില് ഏകാഗ്രമാക്കുന്നു.നാദഗ്രഹണത്താല് ചിത്തം വിഷയസുഖം മറന്ന് നാദലയം പ്രാപിക്കുന്നു.മനസ്സ് മദയാന.അതിനെ തളക്കുന്ന അങ്കുശമാണ് നാദം. മനസ്സ് സാരംഗം(മാന്).അതിനെ പിടിക്കുന്ന,ബന്ധിക്കുന്ന കുടുക്കാണ് നാദം.മനസ്സ് തിര.നാദം ആ തിരയെ തടഞ്ഞുനിര്ത്തുന്ന കരയാണ്.

41.അന്തരംഗസമുദ്രസ്യ രോധേ വേലായതേപി ച

ബ്രഹ്മപ്രണവസംലഗ്നനാദോ ജ്യോതിര്മയാത്മകഃ

42.മനസ്തത്രലയം യാതിതദ്വിഷ്ണോഃ പരമം പദം

താവദാകാശസങ്കല്പോ യാവച്ഛബ്ദഃപ്രവര്ത്തതേ

അന്തരംഗസമുദ്രത്തിലെ തിരമാലകളെ നാദം നിരോധിക്കുമ്പോള്, ചിത്തം ജ്യോതിര്മയാത്മകവും ബ്രഹ്മപ്രണവരൂപവുമായ നാദത്തില് ലയിച്ച് ബ്രഹ്മം തന്നെയാവുന്നു.തിരയും കരയും ഭേദമില്ലാതാവുന്നു.പൂര്ണ്ണമായ ഈ ചിത്തലയത്തെത്തന്നെയാണ് വിഷ്ണുവിന്റെ പരമപദമെന്നുപറയുന്നത്. ആകാശസങ്കല്പം ഉണ്ടാവുന്നതുതന്നെ ശബ്ദത്തിന്റെ പ്രവര്ത്തനം കൊണ്ടാണ്.ചലനം അഥവാ സര്ഗ്ഗം കൊണ്ടാണ്. ശബ്ദമില്ലെങ്കില് ആകാശസങ്കല്പവുമില്ല. അതിനാല് ആകാശരൂപമായ രാശിചക്രത്തിന് ശബ്ദത്തിന്റെ (സംഗീതത്തിന്റെ) അളവുകള് (മാനങ്ങള്) തന്നെ ഭാരതീയഋഷിമാര് കൊടുക്കുന്നു.

43.നിഃശ്ശബ്ദംതത്പരം ബ്രഹ്മം പരമാത്മാ സമീര്യതേ

നാദോയാവന്മനസ്താവനാദാപി തു മനോന്മനിഃ

44.സ ശബ്ദശ്ചാക്ഷരേ ക്ഷീണേ നിഃശ്ശബ്ദം പരമം പദം

സദാ നാദാനുസന്ധാനാത് സ ക്ഷീണാ വാസനാതു യാ

45.നിരഞ്ജനേ വിലീയേതേ മനോവായൂ ന സംശയഃ

നാദകോടിസഹസ്രാണി ബിന്ദുകോടിശതാനി ച

നാദം തീരെ ഇല്ലാതായി തീരെ നിശ്ശബ്ദമായ പരമാത്മപദത്തെ ബ്രഹ്മമെന്നു പറയും. അതില് വളരെ നേര്ത്ത ഒരു നാദകല്ലോലം ഉണ്ടാവുന്നതാണ് സര്ഗ്ഗം. (സൃഷ്ടി) ആകാശസങ്കല്പം അങ്ങനെ ഉണ്ടാവുന്നു.സദാ നാദാനുസന്ധാനം ചെയ്യുന്ന മനസ്സിലെ സകലവാസനകളും അവസാനിക്കുന്നു.വാസനാബീജംപോലും ഇല്ലാതാവുന്നു.പരബ്രഹ്മത്തില് നാദകോടിസഹസ്രങ്ങളും ബിന്ദുകോടിസഹസ്രങ്ങളും ലയിച്ചുകിടക്കുന്നുണ്ട്.ഇപ്രകാരമുള്ള നാദപ്പാലാഴിയിലാണ്

യോഗയോഗേശ്വരനായ വിഷ്ണുവിന്റെ യോഗനിദ്ര. ആ പ്രലയാവസ്ഥയില് അതിസൂക്ഷ്മനാദങ്ങള് പോലുമില്ല. സൂക്ഷ്മനാദങ്ങളോടുകൂടിയ ഓങ്കാരപരബ്രഹ്മപ്രണവത്തില് സര്ഗ്ഗമുണ്ട്. പ്രപഞ്ചപ്രഭവകാരണമായ നാദബിന്ദുവുണ്ട്. അത് സ്ത്രൈണമായ വൈഷ്ണവീശക്തി. ദൈവീപ്രകൃതി. സമ്പൂര്ണ്ണലയനത്തില് സ്ത്രീപുരുഷന്മാര് വേറെയല്ല. അവിടെ നാദമില്ല. നിഷ്ക്രിയം,നിശ്ശബ്ദം,മൗനം,ശിവം,ശാന്തം,സുന്ദരം.പരബ്രഹ്മപദം. വൈഷ്ണവം പരംപദം.

46.സര് വ്വേ തത്ര ലയം യാന്തി ബ്രഹ്മപ്രണവനാദകേ

സര് വ്വാവസ്ഥാവിനിര്മുക്തഃസര് വ്വചിന്താവിവര്ജ്ജിതഃ

47 മൃതവത്തിഷ്ഠതേ യോഗീ സ മുക്തോനാത്ര സംശയാഃ

ശംഖദുന്ദുഭിനാദം ച ശൃണോതി കദാചനഃ

48.കാഷ്ഠവത്ജായതേ ദേഹം ഉന്മന്യാവസ്ഥയാ ധ്രുവഃ

ന ജാനാതി സ ശീതോഷ്ണം ന ദുഃഖം ന സുഖം തദാ

49.ന മാനം നാവമാനം ച സംത്യക്താതു സമാധിനാ

അവസ്ഥാത്രയമന്വേതിന ചിത്തം യോഗിനഃസദാ

50 ജാഗന്നിദ്രാവിനിര്മുക്തഃസ്വരൂപാവസ്ഥതാമിയാത്

ദൃഷ്ടിഃസ്ഥിരായസ്യവിനാ സാ ദൃശ്യം,

വായുഃസ്ഥിരോ യസ്യ വിനാ പ്രയത്നം

ചിത്തം സ്ഥിരം യസ്യ വിനാവലംബം

സ ബ്രഹ്മതാരാന്തരനാദരൂപഃ ഇത്യുപനിഷദ്

എല്ലാം ലയിച്ച് ബ്രഹ്മപ്രണവനാദത്തില് തന്മയീഭവിച്ച വ്യക്തി അവസ്ഥാത്രയങ്ങളില്നിന്ന് മുക്തി നേടുന്നു. സകല ചിന്തകളില്നിന്നും മുക്തിനേടുന്നു.മുക്തനായ വ്യക്തി ശവംപോലെ കാണപ്പെടുന്നു.ശംഖദുന്ദുഭിനാദങ്ങളൊന്നും കേള്ക്കാത്ത അവസ്ഥയാണത്. ശരീരം മരം പോലെ ഇന്ദ്രിയാസ്വാദനമുക്തം. മനസ്സും ബുദ്ധിയും സദാ ഉണര്ന്ന് ഉന്മനി അവസ്ഥയില്. തണുപ്പോ ചൂടോ മാനാപമാനങ്ങളോ സുഖദുഃഖങ്ങളോ ഇല്ല.അവസ്ഥാത്രയങ്ങളെ ത്യജിച്ച് സമാധിയില് യോഗിചിത്തം സ്ഥിരമായി ലീനമായിരിക്കുന്നു.ഇതാണ് തന്റെ സ്വസ്വരൂപം എന്ന ജ്ഞാനം യോഗിയിലുദിച്ചിരിക്കുന്നു. സ്ഥൂലനേത്രങ്ങള്ക്ക് അദൃശ്യമായ വസ്തുക്കളിലും ദര്ശനങ്ങളിലും ഏതൊരാളുടെ ദൃഷ്ടി സദാ സ്ഥിരമായിരിക്കുന്നുവോ,ഒരു പ്രയത്നവും കൂടാതെയും ഏതൊരാളുടെ പ്രാണവായു എപ്രകാരം സ്ഥിരമാകുന്നുവോ(പ്രാണായാമം പരിശീലിക്കാതെയും)ഒരാലംബവുമില്ലാതെയും (ഗുരു,ഗ്രന്ഥം,ഉപദേശം,ആചാരം,മാതൃക)ഏതൊരാള്ക്ക് ചിത്തം ഏകാഗ്രധ്യാനത്തില് സ്ഥിരമായിരിക്കുന്നുവോ, ആ വ്യക്തി ബ്രഹ്മസ്വരൂപമായിക്കഴിഞ്ഞു.താരങ്ങള്ക്കിടയിലെ ചിദാകാശലീനമായ കോസ്മിക് നാദമെന്നും മന്ദ്രം,താരം മുതലായ സകലശ്രുതികളിലും അന്തരങ്ങളിലും നിറഞ്ഞും അവക്കതീതമായും ഇരിക്കുന്ന നാദമെന്നും രണ്ടര്ത്ഥം.

ഇതാണ് നാദലയയോഗം. ഭക്തിയോഗവും അതിലെ അനുഭവങ്ങളും അവയെ സംബന്ധിച്ച പരീക്ഷണ നിരീക്ഷണങ്ങളും അവയുടെ ആധാരഭൂമികയും നിരാധാരഭൂമികയും ജന്മവാസനയായി ലഭിച്ച ഈ നാദലയയോഗമാണ്. നാദബ്രഹ്മമായ ഗുരുവായുപുരേശന്റെ വരദാനമായി കിട്ടിയതാണ് ഈ ജീവിതം. ഗുരുകടാക്ഷത്തോടെ, ഇഷ്ടദേവതാ

നിഷ്ഠയോടെ ,ജ്ഞാനഭക്തികര്മ്മസമന്വയമായ ഈ ജീവിതപുഷ്പവും അതിലെ എല്ലാ അനുഭവങ്ങളും ഗുരുവായൂരപ്പനു കാഴ്ച്ച വെക്കുന്നു.

Filename:	കൃഷ്ണോപനിഷത്ത്.docx
Directory:	C:\Users\user\Documents
Template:	C:\Users\user\AppData\Roaming\Microsoft\Templates\Normal.dotm
Title:	
Subject:	
Author:	user
Keywords:	
Comments:	
Creation Date:	9/23/2015 5:03:00 AM
Change Number:	108
Last Saved On:	6/13/2020 9:06:00 AM
Last Saved By:	user
Total Editing Time:	500 Minutes
Last Printed On:	6/13/2020 9:06:00 AM

As of Last Complete Printing

Number of Pages: 21

Number of Words: 5,697 (approx.)

Number of Characters: 32,475 (approx.)